

ADVENTISTIČKI

PREGLED

Molitveni tjedan 2017.

Samo
milost

Poruka predsjednika

Krist naša pravednost

Ove godine obilježava se 500. obljetnica protestantske reformacije, kad je objavljena poruka *spasenja samo po Kristu* – poruka koju su mnogi čuli po prvi put. Svetlost se širila ne samo kroz učenja velikih reformatora, nego i samom Božjom riječju, Biblijom, budući da je postala dostupna na mnogim jezicima i ljudi su je mogli čitati osobno.

Važno je da se čitanje našeg Molitvenog tjedna 2017. godine usredotočuje na temu "Krist naša pravednost", jer uistinu nema "drugog imena pod nebom... po kojemu se možemo spasiti" (Djela 4,12).

Ellen G. White je to lijepo izrazila tijekom zasjedanja Generalne konferencije kad je napisala: "Jedini način na koji će ljudi moći čvrsto stajati u tom sukobu jest da budu ukorijenjeni i utemeljeni u Kristu. ... Propovijedanje Krista raspetoga, Krista koji je naša pravednost, zadovoljava glad duše. Kad osiguramo zanimanje ljudi za ovu veliku središnju istinu, vjera, nada i hrabrost dolaze u srce." (*Dnevni bilten Generalne konferencije*, 28. siječnja 1893.)

Pisac ovih molitvenih štiva, prof. dr. sc. **Hans (Johann) Heinz**, rođen u Beču u Austriji, započeo je svoje teološke studije u Séminaire Adventiste du Salève u Collongesu u Francuskoj. Nakon diplomiranja započeo je svoje pastoralno djelovanje u Beču, 1953. godine. Četiri godine kasnije pozvan je u austrijsko učilište Schloss Bogenhofen, gdje je proveo dvadeset i jednu godinu kao predavač. Sedam godina radio je i kao ravnatelj škole.

Nakon doktorskog studija u Sjedinjenim Američkim Državama, na Sveučilištu Andrews, bio je dekan Seminara Marienhöhe u Darmstadtu u Njemačkoj, od 1982. do 1995. godine. Objavio je nekoliko knjiga (medu kojima su u Hrvatskoj poznate *Suvremeni čovjek i Biblija*, izašlo dosad devet izdanja, te *Kamo ide svijet*, 1996.) i napisao mnoštvo članaka s područja teologije i crkvene povijesti. Njegova doktorska disertacija *Opravdanje i zasluge (Justification and Merit)* bavila se suprotnostima između rimokatoličke doktrine o zaslugama i biblijske doktrine o opravdanju vjerom.

Hans Heinz i njegova supruga Louisette uživaju kao aktivni umirovljenici u blizini Bogenhofena u Austriji. Njihov sin, prof. dr. sc. Daniel Heinz, direktor je Povijesnog arhiva Crkve adventista sedmog dana za Europu, koji se nalazi u Sveučilištu Friedensau u Njemačkoj.

ADVENTISTIČKI PREGLED

GLASILO KRŠĆANSKE ADVENTISTIČKE CRKVE

Adventistički pregled je mjesecišnik Jadranske unije konferencija Kršćanske adventističke crkve. Cilj mu je prenosititi vijesti iz Crkve i iz religijskog svijeta, kao i napise duhovne naravi koji su u skladu s naukom Biblije i kojima je cilj pridonijeti čitateljevom duhovnom rastu.

Naše je posljanje uzdići Isusa Krista donošenjem izvješća o Njegovoj neusporedivoj ljubavi i djelovanju u današnjici, pružanje pomoći da Ga ljudi bolje upoznaju i prenošenje nade u Njegov skori dolazak.

ISSN 1331-9272

Godina XXV. (LXIV) • Molitveni tjedan 2017.

Nakladnik

Kršćanska adventistička crkva
Jadranska unija konferencija • adventisti.hr
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik

Neven Klačmer • neven.klačmer@adventisti.hr

Izvršni urednik Miroslav Vukmanić •
miroslav.vukmanic@yahoo.com

Uredništvo

Kristina Božić, Zmago Godina, Mladen Juričević, Neven Klačmer, Darko Kovacević, Kristina Laco, Drago Mojzeš, Miroslav Vukmanić

Telefon 01/2361-900 • Telefaks 01/2361-901

Prijevod Ivan Đidara

Lektura i oblikovanje Miroslav Vukmanić

Korektura Brankica Vukmanić

Cijena ovog broja: 10 kn

Tiskar Tiskara Velika Gorica, 2017.

Prva subota

Božja riječ – temelj naše vjere

Na prvi pogled mala skupina činila se sličnom bilo kojoj drugoj pogrebnoj povorci: članovi svećenstva, znatiželjni promatrači i ljudi s pomagalima za kopanje groba. Nedostajalo je samo jedno – lijes s pokojnikom.

Neobičan i gnjevan pogreb

Dok je ta skupina ušla u groblje župne crkve Svetе Marije u Lutterworthu u Engleskoj, osjećaji uzbudjenja i osvete prožimali su zrak. Konačno, četrdeset i tri godine nakon što je stari "otpadnik" John Wycliffe bio položen u grob, primit će ono što je zaslužio.

Kad su stigli do groba, muškarci su oduševljeno raskopavali tlo, kopajući sve dublje, sve dok lopate nisu zagreble po dasci. Otvoren je lijes i nesvete su ruke Wycliffeove kosti s mjesta počivanja pobacale u vatrnu.

Budući da to nije moglo učiniti za vrijeme njegovog života, papinstvo je bilo odlučno postići svoje ciljeve godinama nakon njegove smrti. Kad su kosti Johna Wycliffea pretvorene u pepeo, ponosni prelati su ga pokupili i bacili u obližnju rijeku Swift, nadajući se da će tako uništiti svaki trag tog čovjeka i njegovog rada.

Odakle takva mržnja? Zašto takva okrutnost i gorčina? Jer se John

Wycliffe usudio suprotstaviti papi, usudio se propovijedati protiv preslobodnih fratara, a najgore od svega – usudio se prevesti Bibliju s latinskog na engleski jezik, pružajući Božju svetu Riječ Ijudima na njihovom materinskom jeziku. Svećenici, biskupi i sâm papa znali su da će svjetlo Božje riječi raspršiti tamu koja je njih i njihov pokvaren sustav držala na vlasti.

"Spaljivanje kostiju takvog čovjeka ne može zaustaviti i njegov utjecaj", napisao je stoljećima kasnije teolog i povjesničar George Townsend. "Kao što je John Foxe rekao u svojoj knjizi o mučenicima: 'Iako su iskopali njegovo tijelo, spalili kosti i potopili pepeo, Božju riječ i istinu njezinog nauka, njezin plod i uspjeh nisu mogli spaliti. To sve do danas ... ostaje.'¹

I dok je John Wycliffe sve do svoje smrti izbjegao vatu, mnogi drugi koji su došli nakon njega bili su spaljeni na lomači; nekima su zbog njihove vjernosti Bogu i Njegovoj Riječi odrubili glavu, neke su utopili, a neke mučili.

Približavanje Biblije Ijudima

Napori i nastojanja da se Bibliju predava Ijudima na materinskom jeziku su nastavljeni. Dvjesto godina nakon rođenja Johna Wycliffea je Martin Luther, najpoznatiji od svih reformatora objavio prijevod Novoga

zavjeta na njemački jezik, 1522. godine. Njegov cijeloviti prijevod Biblije prvi put je objavljen 1534. godine, i narod njemačkog govornog područja toplo ga je pozdravio. Ali vlasti nisu bile zadovoljne: "Uzalud su crkvene i građanske vlasti pozvane da skrše 'krivovjerje'. Uzalud su pribjegavale zatvoru, mučenju, ognju i maču. Tisuće vjernika zapečatilo je svoju vjeru krvlju, a Božje djelo je ipak napredovalo. Progonstvo je služilo samo još većem širenju istine."²

Dok je Martin Luther donio Božju riječ običnim Ijudima u Njemačkoj, William Tyndale slijedio je korake Johna Wycliffea radeći na novom engleskom prijevodu Biblije. Dok je Wycliffe preveo Bibliju s latinskog prijevoda, Tyndale je prevodio s izvornih jezika – grčkog i hebrejskog. Njegov rad nije bio dobrodošao u Engleskoj, te je bibličar morao pobjeći u Njemačku, gdje je 1525. godine objavio svoj prijevod Novog zavjeta – prvi koji je tiskan na engleskom jeziku i preveden s izvornog grčkog. Odmah su primjerici prokrijumčareni u Englesku. Tyndaleov prijevod bio je dobrodošao narodu, ali vlasti su ga mrzile. Tijekom prevodenja Starog zavjeta, Tyndalea je netko prokazao 1535. godine. Nakon što je u zatvoru proveo pet stotina dana, Tyndalea su mučili, ugušili lancima i spalili na lomači. Njegovi vjerni prijatelji dovršili su njegov posao, a Tyndaleov potpuni

Sada je vrijeme da razvijemo potpunu vjeru, pouzdanje i povjerenje u Božju riječ.

prijevod Biblije objavljen je nekoliko godina nakon njegove smrti.

Reformatorska vatrenost

Zašto su ti ljudi prolazili kroz takve boli i patnje, čak i smrt, da bi donijeli Božju riječ ljudima? Zato što su željeli da ljudi upoznaju Božju istinu. Jednom kad oči javnosti budu otvorene istini Biblije, vidjet će suprotnosti između onoga što govori Božja riječ, i onoga što poučavaju svećenici. Istina će oslobođiti narod pritiska i straha od institucionalne crkve.³

Ellen G. White podržava želu reformatora da pristup Bibliji bude dostupan svakome. "Biblija nije dana samo za propovjednike i učene ljude", napisala je. "Svaki muškarac, žena i dijete treba čitati Pismo za sebe. Ne trebate ovisiti o propovjedniku da ga čita za vas. Biblija je Božja riječ upućena vama. Siromašni muškarci je trebaju jednako kao i bogati, neobrazovani koliko i učeni. Krist je dao tu Riječ tako jasnom da, čitajući je, nitko ne treba posrnuti."⁴

Zbog protestantskih načela prihvatanja običnog čitanja teksta i dopuštanja Bibliji da sama sebe tumači, većina od naših temeljnih istina – subota, stanje mrtvih, Svetište i istražni sud – uspostavljene su u vrijeme kad je Crkva adventista sedmoga dana službeno organizirana, 1863. godine.

Pišući o takvom temeljitu proučavanju Biblije, Ellen G. White kaže: "Starješina [Hiram] Edson i drugi koji su bili oduševljeni, plemeniti i istiniti, bili su među onima koji su nakon prolaska vremena 1844. godine tražili istinu kao skriveno blago. Sastali smo se, ozbiljno proučavali i molili se. Često smo ostali zajedno do kasno u noć, a ponekad i cijelu noć, moleći se za prosvjetljenje i proučavajući Riječ. Iznova i iznova su se ta braća okupljala kako bi proučavali Bibliju, razumjeli njezino značenje i bili spremni te pouke iznositi u sili."⁵

Kritičke oči

Danas neki podcjenjuju zamisao o "običnom čitanju" biblijskog teksta. Prema njihovom načinu razmišljanja, Bibliji treba pristupiti kritički, kako bismo razumjeli koji dijelovi Božje riječi važe za nas danas u dvadeset i prvom stoljeću. Umjesto da uspoređuju Pismo s Pismom, oni ljudskom mudrošću prosuđuju između onoga što još važi u njemu, a što ne.

Jedna od najvećih bitaka s kojima se suočavamo kao adventisti sedmog dana jest, a i bit će, borba za autoritet Biblije. Upamtite da su Sveti pisma jedina zaštita kad vjerno slijedimo i zastupamo povjesno-biblijski način tumačenja Pisma, dopuštajući Svetom pismu, Bibliji, da sama sebe tumači – zapovijed po zapovijed, pravilo po pravilo.

Imajte na umu sljedeće upute o prihvatanju Biblije onako kako glasi: "Bog od svojih sljedbenika zahtijeva više nego što mnogi shvaćaju. Kako ne bismo izgradili nadu za Nebo na lažnom temelju, moramo prihvatići poruku Biblije dok čitamo i vjerujemo da Gospodin i misli ono što kaže."⁶

Metode proučavanja Biblije

Crkva adventista sedmoga dana ima službeni dokument, ili smjernice, o tome kako proučavati Bibliju. Taj je dokument izglasан na Izvršnom odboru Generalne konferencije na godišnjem zasjedanju u Rio de Janeiru, u Brazilu, i "upućuje se svim članovima Crkve adventista sedmog dana s ciljem pružanja smjernica o tome kako proučavati Bibliju". Zatim objašnjava dva različita pristupa Pismu:

Povjesno-kritička metoda umanjuje potrebu za vjerom u Boga i poslušnost Njegovim zapovijedima. Osim toga, budući da takva metoda umanjuje božansko sudjelovanje u Bibliji kao nadahnutoj Knjizi (uključujući njezinu cjelovitost koja odiše jedinstvom) i zloupotrebljava ili pogrešno razumije apokaliptička proročanstva i eshatološke dijelove

Biblije, potičemo adventističke proučavatelje Biblije da izbjegavaju oslanjanje na pretpostavke i manjkavosti koje su povezane s povjesno-kritičkom metodom.

Nasuprot povjesno-kritičkoj metodi i pretpostavkama, vjerujemo da je korisno postaviti načela biblijskog proučavanja koja su u skladu s učenjima Svetoga pisma, koja čuvaju njihovo jedinstvo i temelje se na pretpostavci da je Biblija Božja riječ. Takav pristup će nas za nagradu dovesti do zadovoljavajućeg iskustva s Bogom.⁷

Bog nas je s Neba opunomoćio da budemo branitelji Njegove Riječi, jer je dokazano da je ona istina i da mijenja život ljudi. Svijet je preplavljen egzistencijalnim ponašanjem – ljudi misle da je sve relativno, ali nije! Postoje načela, i ona se nalaze u Božjoj riječi i našem vjernom pridržavanju učenja te Riječi.

Odvojimo vrijeme za proučavanje Božje riječi

Živimo u posljednjem razdoblju Laodiceje, kad je kršćanstvo vrlo površno. Đavao će pokušati sve da bi nas odvratio od Biblije i istine. Bit će upotrijebljena sva moguća sredstva: rekreacija, mediji, zabava, posao, glazba, neslaganja i unutarnja borba, lažni nauci, obiteljski sukobi, gospodarski izazovi – sve što će odvesti daleko od Božje riječi.

Ali sada je vrijeme da svakodnevno čitamo Bibliju. Božja riječ je životno važna jer nas dovodi licem k licu s Isusom Kristom. Uči nas da je spasenje moguće samo kroz potpuno oslanjanje na Njega. Biblija govori o Njegovom životu i smrti, Njegovom uskrsnuću i Njegovoj službi za nas u nebeskom Svetištu, u Svetinji nad svetinjama. Podseća nas da je subota Kristov posebni pečat i savez s Njegovim narodom koji drži Zapovijedi. To potvrđuje našu vjeru i nadu u skori, doslovni drugi dolazak Isusa Krista, našega Otkupitelja.

Pomaže nam da znamo da služimo Bogu koji nikada neće promašiti i čija će Crkva pobijediti đavolje napade.

Sada je vrijeme da razvijemo potpunu vjeru, pouzdanje i povjerenje u Božju riječ. Znamo da dolazi vrijeme kad se nećemo smjeti osloniti na naša osjetila, da će biti prikazana "silna, gotovo neodoljiva obмана"⁸ i varka, i znakovi tako varljivi da bi obmanuli, "kad bi bilo moguće, i same izabranike" (Matej 7,24.25)

Sada je vrijeme

Dolazi oluja. Sada je vrijeme da se utemeljimo na čvrstom temelju Božje riječi. Sâm Isus nam govori kako da budemo spremni: "Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, puhnuše vjetrovi i jurnuše na kuću, ali se ona ne sruši, jer je sagradena na litici." (Matej 7,24.25)

Naša vjera i uvjerenja moraju biti izgrađeni na bezvremenskoj Božjoj

riječi. Biblija, koja je vjerno sačuvana i zapečaćena krvlju mučenika, nadilazi vrijeme i kulturu. To je živa Božja riječ, a kroz vodstvo Svetoga Duha možemo pronaći odgovore koji su tako očajnički potrebni sada.

Ted N. C. Wilson
predsjednik Crkve adventista sedmoga dana.

¹ George Townsend, *The Acts and Monuments of John Foxe: With a Life of the Martyrologist, and Vindication of the Work*, sv. 3, 96.

² *Velika borba*, 154.

³ "William Tyndale", <http://greatsite.com/timeline-english-bible-history/william-tyndale.html>.

⁴ Ellen G. White, *Manuscript 12*, 7. veljače 1901.

⁵ Ellen G. White, *Selected Messages*, sv. 1, 206.

⁶ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 5, 171.

⁷ "Methods of Bible Study", <https://www.adventist.org/en/information/official-statements/documents/article/go-/methods-of-bible-study/>.

⁸ *Velika borba*, 492.

Za razmišljanje i razgovor

1. Koji povijesni značaj vidite u događaju spaljivanja Wycliffeovih kostiju?
2. Kako možemo poboljšati naše proučavanje Biblije da bismo od toga imali više koristi?
3. Što se podrazumijeva pod pojmom "oluja dolazi"? Kako se pripremamo za to?

Nedjelja

Naučiti poruku Evangelija

HANS HEINZ

Philipp Melanchthon je inače bio poznat kao miroljubiv čovjek i spreman na usuglašavanje stavova, a to je tražio i od reformatora Martina Luthera. Jednog dana ga je prijatelj upitao zašto je toliko privržen Lutheru, iako je taj veliki čovjek ponekad znao biti poprilično tvrdokoran, zapovjednički nastrojen i nagao. Melanchthon, koji je bio jedan od velikih znanstvenika u razdoblju reformacije, odgovorio je jednostavno i sažeto: "Od njega sam naučio poruku Evangelija."

Utjecajem Luthera i reformacije Evangelje se, u početku suvremenog doba, vratilo u središte kršćanske vjere. Prema apostolu Pavlu, to je poruka kroz koju djeluje "sila Božja", donoseći "spasenje svakomu koji vjeruje" (Rimljanima 1,16 – Varaždinska Biblija).

Ova definicija koju daje apostol predstavlja pet pojmljova od posebne važnosti:

Evangelije

Riječ Evangelje ima značenje "dobra vijest", "radosna poruka", "poruka pobjede". To je "evangelje Božje" (Rimljanima 1,1) jer dolazi od Boga i govori o Bogu. Ali to je također

"evangelje Kristovo" (Rimljanima 15,19), to jest poruka misije, žrtve i pomirujuće smrti Isusa iz Nazareta, božanskog Mesije ili Pomazanika za ovaj svijet. Nadalje, govori i o Njegovoj pobjedi nad smrću, Njegovom posredovanju pred Bogom za Njegov narod koji još živi i bori se na ovom svijetu, kao i Njegovom drugom dolasku kako bi dovršio svoje djelo. Prema tome, Evangelje nam daje utjehu da će, nakon sadašnjeg "spasenja u nesavršenom svijetu", Krist doći i "promijeniti cijeli svijet". Evangelje pruža rješenje osnovnog ljudskog problema: "Evangelje je jedino sredstvo koje se može suprotstaviti grijehu i bijedi na ovoj Zemlji."¹

Sila Božja

Evangelje ima kreativnu moć jer je Božja riječ. Ljudske riječi ne sadrže kreativnu moć. Često su samo "zvuk i bijes". Ali kad Bog govori Evangelje, ono što On kaže, to se i događa: svatko tko vjeruje prima spasenje.

Spasenje

Spasenje se ne događa zbog filozofskih nagađanja, teorija ili mudrosti prikupljenih iz knjiga. Spasenje čovječanstva od bijede krivnje i prolaznosti života nije proizvedeno ljudskim govorom, već božanskim djelovanjem i božanskom

oslobađajućom presudom. To je ono što je Luther nazvao, "*admirabile commercium*"², čudesnom razmjenom ili zamjenom.

Na križu je "Bog... u Kristu" (2. Korinčanima 5,19) zamjenio mjesto s cijelim svijetom. Preuzeo je presudu koja je trebala biti izvršena na grešniku: "Suci je suđeno umjesto nas."³ On je uzeo našu kaznu na sebe i daje nam svoju pravednost (redak 21); postao je slab i nama je dao snagu (2. Korinčanima 12,9); postao je siromašan zbog nas da nama daruje obilje (2. Korinčanima 8,9); prihvatio je bijedu zbog naše slave, patnju zbog naše radosti i prihvatio je "ništa" (Filipljanim 2,7) za razliku od Njegovog "sve", tako da imamo sve "ako nemamo ništa" (2. Korinčanima 6,10).⁴

Za sve

Evandeoska čuda primjenjuju se ne samo na određenu naciju, spol ili društveni sloj, već su za sve.

Svojim iskustvom u Damasku je apostol Pavao, koji se ponosno hvalio svojim židovskim podrijetlom i farizejskom samopravednošću (Filipljanim 3,4-6), postao prijatelj mnogobrožačkim narodima kojima su pripadali mnogi njegovi prijatelji. Oni su bili njegova "radost i kruna" (Filipljanim 4,1). Za njega su Kristova patnja i smrt za sve (1. Timoteju 2,6)

“Od njega sam naučio poruku Evangela.”

– Philipp Melanchthon

izbrisali sve nacionalne, društvene i rodne predrasude (Galačanima 3,26-28). Evangelje ruši sve prepreke i stvara nadnacionalnu zajednicu. U Kristu se različiti ljudi s različitim izvorištima i raznovrsnim obrazovanjem i iskustvom spajaju u “*familia Dei*”, Božju obitelj: “Krist je porušio zid razdvajanja, predrasudu o podvojenosti među narodima i poučio nas o ljubavi prema cijelom ljudskom rodu.”⁵ Prije svega, svi ljudi postaju “Božja djeca”. Krist nas ujedinjuje ne samo na vodoravnoj razini, nego i osobito na okomitoj: On svojom spasiteljskom smrću ponovno povezuje čovječanstvo s Bogom. Kako?

Kroz vjeru u Krista

Kad Pavao govori o “vjerojanju”, on ne misli na pretpostavku ili zamišljanje, niti čak na određenu izjavu. Vjerovati u Svetu pismo – Starog zavjeta u njegovo doba – znači “čvrsto se držati, shvatiti, biti vjernik.”⁶ U Novom zavjetu vjera znači “povjerenje” i “vjernost”.¹⁵ Primamо spasenje – oprost grijeha, Božje prihvaćanje, obnavljanje života i konačno otkupljenje – pouzdajući se u Kristovo obećanje spasenja, čvrsto se držeći vjere i ostajući vjerni do kraja. Ono što spašava “zle” ili grešnike nisu njihova vjerska postignuća (“djela”), već njihovo pouzdanje u Boga koji im kaže da su opravdani u Kristu (Rimljanim 4,5). Opravdanje grešnika, to jest pravednost pred Bogom i Njegovim prijestoljem milosti događa se samo vjerom, bez djela Zakona (Galačanima 2,16).

Crkva je vjerovala da je kroz stoljeća očuvala ovo Evangelje i da je bila njegov vjerni predstavnik. Mnogi su pomislili da je Pavao zaboravio na bít svoje poruke. Vrsta “nedužne pravednosti kroz djela”⁷ preuzela je kršćanstvo i pretvorila apostolsko propovijedanje milosti vjerom u suptilnu radnu religiju. Pod utjecajem sinagoga legalizma, učenja grčkih vrlina i rimske pravne misli, grešnikovo oslobođenje po milosti

zamijenjeno je neizostavnim “trudom”⁸ u kojem tražitelj spasenja nikad ne zna je li učinio dovoljno da bude dostojan spasenja. Bilo je razočaravajućih glasova, ali oni su bili potpuno sami ili su prošli nezapaženo.

Tada je došlo do veličanstvenog ponovnog otkrivanja apostolske poruke reformacije šesnaestog stoljeća, kako je Pavao izjavio: “Pravednik će živjeti od vjere.” (Rimljanim 1,17) Ta je poruka ponovno počela sjati, a kršćanstvo ju je još jednom ostvarilo: “Jedina slava kršćana je samo u Isusu Kristu.”⁹

⁷ Barth, 523.

⁸ Tertullian *De poenitentia*, 6.

⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004.), sv. 13, 570.

Za razmišljanje i razgovor

1. Kako je Evangelje promijenilo vaš život? Što ste postigli?

2. Kako možemo razgovarati s obrazovanim ljudima i pokazati im da trebaju Evangelje?

3. Kakav iscijeliteljski učinak ima poruka *opravdanja samo po vjeri* za našu dušu?

4. Što u Evangelju može privući mlade ili starije k važnosti kršćanske vjere?

Ponedjeljak

Temelj našega spasenja

HANS HEINZ

Nauk o opravdanju samo vjerom jest "svetište reformacije".¹ Kad je reformator Martin Luther shvatio čudesno obećanje da će grešnik biti opravdan kroz povjerenje u Raspetog, bilo mu je kao da je već ušao u raj.

Borba duše

Kao redovnik, svećenik i profesor teologije, Martin Luther se godinama borio s razumijevanjem Pavlove rečenice: "U [Evangeliju] se očituje pravednost Božja" (Rimljanima 1,17). Njegove su se misli danju i noću bavile tim pojmom. Po vlastitim riječima, mrzio je izraz "pravednost Božja" jer ju je shvaćao filozofski, prema naučavanju crkvenih otaca i skolastika, kao pravednost koju Bog zahtijeva, što grešnik ne može zadovoljiti i time pada pod Božju osudu.

"Sveti Duh mi je otkrio Svetu pismo u ovoj tvrđavi"

Godine 1545., godinu dana prije njegove smrti, bivši augustinski redovnik i reformator ponovno se osvrnuo na prekretnicu u svojem životu, vjerovanju i postupanju. Taj je

preokret bio proboj u spoznaju da "pravednost Božja" nije zahtjev, nego dar: pasivna pravednost koju Bog pripisuje svima koji vjeruju u Krista. Prema njegovim riječima, on je to shvatio u sobi kule crnog samostana u Wittenbergu: "Sveti Duh mi je otkrio Svetu pismo u ovoj tvrđavi."²

Biblijska pravednost

"U svojoj me pravdi izbavi." (Psalm 31,2) Već je u Starom zavjetu Božja pravednost pravednost koja štedi grešnika. Kad je Abraham primio obećanje da će imati potomke (Postanak 15,5), on nije bio "nadlijudski" tip, već grešnik kao što smo svi mi. Ali, budući da se pouzdavao u Božje obećanje, Bog ga je smatrao pravednim (redak 6). To znači da je Bog smatrao Abrahama "pravednim" zbog njegove istinske vjere. Budući da "zli" u Bibiji ne predstavljaju ateiste u današnjem smislu riječi, već općenito "grešnike" (Psalm 1,1; Izreke 11,31), jednako tako i "pravedan" nije "bezgrešan", nego "vjernik" (vidi Psalm 2,4). To je pomoglo apostolu Pavlu da utvrdi da su čak i pod Starim savezom ljudi bili opravdani vjerom (Rimljanima 4,6-8), a ne djelima. Onaj koji "opravdava", "proglasava pravednim" ili "smatra da je netko pravedan" jest sâm Bog: "Gospod, naša pravednost." (Jeremija 23,6 – Varaždinska Biblija)

Dakle, pravda je u Bibliji vjerski, a ne moralni ili politički pojam. Ljudi koji slijede državne i vladine zakone i koji poštuju vladavinu zakona nisu izuzetni u ovom svijetu. Ali osoba koja tvrdi da je pravedna pred Bogom, pada u sudbonosnu pogrešku, jer čak i psalmist u Starom zavjetu zna da pred Bogom "nitko živ nije pravedan" (Psalm 143,2).

Dakle, ako osoba želi pred Boga doći "pravedna", treba joj Božja pravednost. Zbog toga psalmist kaže: "U svojoj me pravdi izbavi." (Psalm 31,1; 71,2) Ta pravednost je ponajprije otkupiteljska pravednost, spasenje, a ne kaznena pravda.

U svjetlu Novog zavjeta to znači da Bog koji preuzima krivnju i osudu zlih cijelog svijeta (Ivan 1,29), plaća za tu krivnju u presudi koja uzima život pravednog, bezgrešnog Sina na križu. On može oprostiti nepravednima, prihvati ih, proizvesti u njima nov način razmišljanja i novi život, i dati im nadu za novi, pravedni svijet (2. Petrova 3,13). Samo oni koji odbacuju ovaj dar podleći će osudi za svoju osobnu nepravdu (Hebrejima 10,29.30).

Nisu znali

"Ne poznajući Božje pravednosti." (Rimljanima 10,3) starozavjetni proroci su jasno poučavali da čovječanstvo treba spasenje koje se ne može

“Odjednom sam osjetio da sam se ponovno rodio i kroz otvorena vrata ušao u sâm raj.”

– Martin Luther

ostvariti pukom ljudskom vrlinom (Izaja 64,5). Ljudsko spasenje zahtijeva Božju pravednost – kroz Njegov oprost i milosrdno prihvatanje. Ova istina nije bila jasna stoljećima nakon zaključenja kanona Starog zavjeta.

Tijekom tog razdoblja usmena predaja namijenjena tumačenju biblijskih tekstova smatrat će se jednakom otkrivenoj Božjoj riječi. Tako je Sveti pismo u savezu s usmenom tradicijom postalo temelj vjere. Zakon, ili Tora, bio je nadopunjen mnogim uputama o tome kako ga izvršiti, od kojih su neke upute čak i zamijenjene (Matej 15,1-6) te promijenjene (Rimljana 9,31.32). Ono što je bilo namijenjeno kao “pouka za život” pretvorilo se u “način spasenja”. Takva pogrešna predodžba dovela je do vjerskog formalizma (Matej 23,23), pa čak i vjerske drskosti među farizejima Isusovog vremena (Luka 18,9-14).

Znanje o neizostavnoj potrebi Božje milosti nije u potpunosti izgubljeno, kao što to ilustrira starozavjetni apokrif.³ No, sve više i više naglasak je na vrijednosti vlastitih djela, za koje se mislilo da mogu okajati i iskupiti grijehе,⁴ kao i zasluziti zasluge pred Bogom.⁵

Cijeli život postao je “ropski jaram”, a farizeji su se trudili “pokazati svoju pobožnost” i “svoju slavu” vjerujući da će njihova pravednost poslužiti kao “putovnica za Nebo”.⁶

Izgubljeni ljudi i naš ljubljeni Bog

Isus je protumačio ovaj nauk o spasenju jasnim: “Ne.” On je održavao i podučavao temeljno drugičiju sliku Boga i čovječanstva. Istražio je narav čovječanstva mnogo dublje nego bilo koji od Njegovih suvremenika. Netko iz čijeg srca se pojavljuju “zle misli” (Matej 15,19), u potpunosti ne može činiti dobra djela pred Bogom. To zahtijeva korjenito obraćenje i vjeru u

Evangelje (Marko 1,15). Ali čak i kad je netko postao učenik, treba potpuno ovisiti o Bogu, jer smo pred Bogom uvijek “praznih ruku” (Matej 5,3), a ono što radimo slijedeći Isusa ne daje nikakve zasluge, već je prirodni plod postojanja Njegove prisutnosti (Luka 17,10).

Bog, naš milosrdni Otac, neprestano ljubi svoju izgubljenu djecu; On uvijek opršta pokajnicima i rado ih prihvata (Luka 15,20-24). Mi, Njegovi učenici, pozvani smo raditi. Ali nagradu koju primamo za naše napore ne možemo zahtijevati od Njega ili Mu je naplatiti, jer nam On uvijek daje više dobra nego što zaslužujemo (Matej 20,15). Nagrada koju Bog daje nije nešto što nam On duguje, već samo još jedan dar Njegove dobrote.

Ono u čemu je Martin Luther imao prednost nad svojim protivnicima leži u činjenici da on nije samo stekao to znanje, nego ga je i doživio. Kroz mnoge borbe sa sobom, s teologijom svojega vremena i njezinim zagovornicima, shvatio je ono što mora biti temeljno iskustvo kršćanina: “Pravednost znači poznavati Krista.”⁷

¹ Wilhelm Dantine, *Die Gerechtmachung des Gottlosen* (Munich: Christian Kaiser Verlag, 1959.), 248.

² Martin Luther, *Tischreden*, 3, 3232c.

³ Baruh 2,19.27.

⁴ Tobija 12,9.

⁵ H. L. Strack i P. Billerbeck, *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch* (Munich: Beck, 1961.), sv. 4/1, 491.

⁶ Ellen G. White, *Isusov život*, 152.153.503.504.333.334.243.244.

⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005), sv. 31/2, 439.

Za razmišljanje i razgovor

1. Koja je razlika između popularnog razumijevanja “pravednosti” i onoga što Biblija naziva “Božjom pravednošću”?

2. Po čemu je Božja pravednost važnija od pravednosti svijeta? Kako to možemo objasniti našim i mladim i starijim suvremenicima?

3. Kako se Isusovo razumijevanje Boga i čovječanstva razlikovalo od razumijevanja Njegovih tadašnjih suvremenika o Njemu, i kako od razumijevanja našeg doba?

Utorak

Kako žive ljudi opravdani vjerom?

HANS HEINZ

Samo vjera opravdava, ali ona ne ostaje sama. Prateći hrabro svjedočanstvo Martina Luthera kralju, prinćevima i teologima, 18. travnja 1521. godine, tijekom kojeg je odbio odustati od svakog svojeg stava, kraljevski španjolski pratitelj je povikao: "U vatru s njim!"

Luther je podignuo svoje ruke i zaplakao: "Već sam prošao kroz nju, već sam prošao kroz nju."

Kako izgleda pravednost po vjeri

"Gle, nastala novo sve!" (2. Korinćanima 5,17).¹ Ovaj dramatičan događaj u povijesti Reformacije pruža živopisan prikaz što pravednost po vjeri zapravo jest. Premda Luther nije bio oslobođen optužbe, hrabro je stajao pred sudom. Prije nego što zasjedne Božji sud, možemo također čvrsto stajati i biti oslobođeni zbog Kristovog spasenja. Vjerom smo već prošli kroz naš osobni sud i "prešli smo iz smrti u život" (Ivan 5,24).

Postoji velika razlika između ljudskog suda i Božjeg suda: ljudski sudac može samo oslobođiti, ali božanski Sudac je sposoban ponovno stvoriti. Božje oslobođenje je kreativni sud koji pretvara tjelesnu i grešnu

osobu u duhovnu osobu: vjernici postaju ono što već jesu! Opravdani sada zapravo već tako i žive. I jedan i drugi sud zajedno je za reformatora značio "opravdanje u svojem punom smislu".²

Danas govorimo o "opravdanju" (oprštanju grijeha) i "posvećenju" (pobjedi nad grijehom). Ellen G. White kaže da život kršćanina treba biti život "vjere, pobjede i radosti u Bogu".³ Novi život počinje čudesno.⁴

Vjerom prihvaćamo Isusa i podvrgavamo se nebeskoj vladavini. Krist i Sveti Duh nadahnjuju u nama živahni i dinamični duhovni život. Taj je život plod i svjedočanstvo spasenja koje smo primili. To je za Božju slavu i za dobro drugih, jer je vjera, kao što reformator kaže, "božanski rad u nama koji preobražava i omogućuje da se nanovo rodimo od Boga (Ivan 1,13)".

"Vjera ubija starog Adama i mijenja naše srce, hrabrost, um i sve snage, donoseći uz to i Svetoga Duha. Postoji nešto živahno, radosno, aktivno, moćno u vezi s vjerom, što čini da ona ne može odustati stalno činiti dobro. Ona ne pita treba li činiti dobra djela, jer prije nego što se pita, vjera je već to učinila i nastavlja činiti."

Hod koji proslavlja Boga

"Da bismo... i mi živjeli novim životom" (Rimljanim 6,4), iako je ta novost života doista posljedica

spasenja dobivenog vjerom, ipak je potrebno da kršćanski život bude vjerodostojan. U svojem djelovanju spasenja Bog nastoji ne samo dati oprost, nego i promjenu života.

Budući da smo opravdani pred Bogom, dogada se trenutak kad vjerujemo u Isusa i postajemo pravedni u našem životu; to je postupak koji se nastavlja kroz cijeli naš život. Taj postupak započinje Kristovu vladavinu u životu vjernika. Ta Kristova vladavina, kako kaže Luther, predstavlja "početak novog stvaranja".⁶ Nakon što su vjernici pravno opravdani, Krist kroz Svetoga Duha pokreće u njima svakodnevni pobožni, posvećeni život.

Bog surađuje s grešnicima poput "dobrog Samarijanca" koji je spasio život nevoljnog čovjeka nakon što su ga opljačkali i izranili. Budući da Samarijanac nije oklijevao pomoći Židovu, Bog se ne stidi pokazati ljubavi prema onima koji žive daleko od Njega (Rimljanim 5,8). Njegova je krajnja namjera da ih spasi (redak 10). I kao što je Samarijanac učinio sve, i platio ono što je bilo potrebno za ozdravljenje ranjenika, tako je "Bog u Kristu" učinio i platio sve, tako da se možemo pomiriti s Njim i postati novo u Njemu (vidi 2. Korinćanima 5,17.19.21).

Ali baš kao što je žrtvi trebalo vremena da se liječi, tako je i s grešnicima. Potreban im je rast (2.

Kršćanski život je život "vjere, pobjede i radosti u Bogu". – Ellen G. White

Petrova 3,18). Čak i ako je primljen oprost i ako je novi život već započeo, u grešniku i oko njega još uvijek ima grijeha (Rimljanima 7,17; 1. Ivanova 5,19).

Djelovanjem Svetoga Duha grijeh više ne vlada u životima kršćana. Grijeh je, zapravo, prije vladao u njihovom životu (Galačanima 5,16). Ipak, vjernici nisu oslobođeni od bitke s grijehom (redak 13). Pozvani smo na pobjedu u ovoj bitci (1. Ivanova 2,1), i utješiti se znajući da Božji oprost nije jednokratan dogadjaj, nego da se stalno pruža onima koji se pokaju (Hebrejima 7,25).

Luther je jasno opisao ovu napetost između pravednosti pred Bogom i borbe s grijehom u svijetu. Rast posvećenja je postupan, ali će biti dovršen tek onda kada se "ljubljeni dan prosudivanja" javi: "Ovaj život ne znači biti pobožan, nego postati pobožan, ne biti zdrav, nego postati zdrav; ne biti, nego postati, ali vježbom. Još nismo tamo, ali stižemo tamo. Nije sve rečeno i učinjeno, ali je u tijeku i u pokretu. To nije kraj, ali to je put."⁷ Božja je volja da "se iz dana u dan sve više posvećujemo".⁸

Slične misli mogu se naći u spisima Ellen G. White: Posvećenje je "djelo ... cijelog života", doživotno iskustvo. Borba s grijehom je "svakodnevni rad", a vjera daje pobjedu, iako naša borba ne prestaje sve dok smo živi na Zemlji.⁹

Ljubav poznata po djelovanju

"Vjera djeluje kroz ljubav." (Galačanima 5,6) Potvrđujemo i da pravednost koju Bog izjavi i novost života u kojem živimo ovise o vjeri u Krista. Za apostola Pavla ta se vjera pokazuje u ljubavi, a ljubav se pokazuje u djelu.

Da bismo razumjeli što vjernici primaju u daru opravdanja i posvećenja, čin opravdanja se ponekad uspoređuje s novčanicom od stotinu kuna koju je otac dao svojem sinu. Sin ne smije zadržati novčanicu za sebe. Trebao bi je mijenjati na manje

novčanice kako bi činio dobro s primljenim darom. To je posvećenje ili, kako je Luther napisao: "Tada, iz zahvalnosti prema jednom takvom Ocu koji me je preplavio tim neprocjenjivim bogatstvom, zašto ne bih slobodno, veselo i sa svim svojim srcem i dobrovoljnim žarom učinio sve što znam da će Mu biti ugodno i prihvatljivo u Njegovim očima? Stoga ču sebe, kao svojevrsni Krist, dati bližnjemu, kao što se Krist darovao meni. I neću učiniti ništa u ovom životu, osim ono što vidim da će biti potrebno, korisno i zdravo za bližnjega, jer po vjeri obilujem u svemu dobrom u Kristu."¹⁰

¹ Varaždinska Biblija.

² Paul Althaus, *Theologie Martin Luthers* (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975.), str. 205.

³ Ellen G. White, *Velika borba*, 378.

⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), sv. 39/1, 98.

⁵ Navod iz Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel* (Frankfurt am Main: Insel Verlag, 1983.), 182.

⁶ Luther, 83.

⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003.), sv. 7, 337.

⁸ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006.), sv. 40/2, 355.

⁹ Ellen G. White, *Djela apostolska*, 353 i *Velika borba*, 377.378.

¹⁰ First Principles of the Reformation or The 95 Theses and the Three Primary Works of Dr. Martin Luther, ur. Henry Wace i C. A. Buchheim (London: John Murray, 1883.), 127.

Za razmišljanje i razgovor

1. Kakav dar nam daje Bog kroz opravdanje i posvećenje?
2. Kako se posvećenje odnosi na bezgrešnost?
3. Što znači posvećenje u kršćaninovom svakodnevnom životu?
4. Posvećenje ne stvara spasenje, već je to njegovo prijeko potrebitno svjedočanstvo.

Srijeda

Božje zapovijedi – “hod u cipelama ljubavi”

HANS HEINZ

Kršćanski svijet uoči reformacije bio je svijet obuzet snažnom religioznošću. Većina ljudi je to vrijeme bila pobožna i vjerna Crkvi. Ali, njihova se pobožnost uglavnom utemeljila na zabludama. To priznaje čak i rimokatolička historiografija: “Molitva, život i učenja bili su daleko od Svetoga pisma i apostolskog idealja.”¹

Vjerski život je često je bio obilježen formalizmom i navikom. U Kölnu, u Njemačkoj, služeno je stotine misa svakog dana, ali narodu nije bilo ponudeno niti jedno molitveno bogoslužje koje bi mu bilo razumljivo, niti je bilo poučljivih uputa za mlade. Ljudi su se povlačili u samostane kako bi pronašli svjetovnu i duhovnu sigurnost. Njemačka je tada imala oko dvadeset milijuna stanovnika, od kojih je bilo jedan i pol milijun svećenika i redovnika.

Vjernike se nije ohrabrilovo da čitaju Sveti pismo, nego da poduzimaju naporna hodočašća (primjerice, kako bi vidjeli “svetu Kristovu košulju” u Trèvesu u Njemačkoj), ili da se dive brojnim zbirkama relikvija. Frederick Mudri Saski, kralj koji je vladao područjem u kojem je živio Luther, posjedovao je

zbirku u kojoj je imao više od 19.000 relikvija,² koje su obuhvaćale “sijeno iz Isusovih jaslica”, “grančicu iz gorućeg grma” i “nekoliko kapi mlijeka iz grudi majke Marije”. Vjerodostojnost tih predmeta nikad nije bila ispitana niti je išta od toga dokazano.

Bitka protiv oproštajnica

Isusova molba da činimo “dobra djela” (Matej 5,16) iskrivljena je na način sasvim stran Evandelju. Kad je Isus Ijudima oprostio njihove grijeha (Marko 2,15), nije ih opterećivao dalnjom kaznom, već ih je otpustio u miru.

Ali srednjovjekovni teolozi okrenuli su Isusovu milost u složen pravni i djelima usmjereni sustav. Tumačilo se da se pri priznanju može dobiti otpust krivnje od svećenika, ali je tada pokajnik još trebao osigurati djela da bi nadoknadio za taj grijeh. Srećom, bilo je moguće oslobođenje od takvih pokorničkih djela. Slijedom toga, razvijen je nauk o oprostu od vremenskih grijeha. Počevši od srednjeg vijeka, takvi su se oprostili mogli kupiti za mrtve koji su (navodno) bili u čistilištu. Unatoč prestanku prodaje oproštajnica nakon reformacije, rimokatolički nauk o oprostu još uvijek postoji.³

Reformacija je nastala upravo zbog borbe protiv neispravnosti uvodenja i primjene pokora i prodaje

oprosta. U to doba pape su trebali financirati ondašnju izgradnju katedrale Svetog Petra u Rimu, u Vatikanu, pa su promicali prodaju oprosta.

“Sramotno trgovanje novcem”⁴ počelo se širiti, piše rimokatolički povjesničar Joseph Lortz. Jedan od najistaknutijih propovjednika oprosta oproštajnicama bio je dominikanski svećenik Johann Tetzel, koji je obećao vjernicima: “Čim zlato u kovčegu zazvoni, spašena duša ide u Nebo.”⁵

To je izazvalo ljutnju mladog teologa, profesora Martina Luthera u Wittenbergu. U pismu nadbiskupu Albrechtu u Mainzu prosvjedovao je zbog ovog izvrтанja kršćanskog nauka: “Krist nije nigdje zapovjedio propovijedanje s prodajom oproštajnica, već je sasvim stavio naglasak na propovijedanje Evandelja.”⁶

Na temelju razgovora s dobrim prijateljem Philippom Melanchthonom, Luther je ovo napisao 31. listopada 1517. i prikovoao 95 teza o oprostima i djelima pokore na vrata crkve u Wittenbergu u Njemačkoj. Prva teza pogodila je cilj i odjeknula kao bomba: djela ne mogu biti zamjena za kaznu za grijeh; pokajanje je stalni način kršćanskog života: “Kad je naš Gospodin i Učitelj Isus Krist rekao: ‘Pokajte se’, to znači da cijeli vjernikov život treba biti pokajanje.”⁷

"Držite zapovijedi!"

U studiji "Rasprava o dobrom djelima" (napisanoj 1520.), reformator je iznio ono što bi trebalo biti kršćaninovo namjeravano djelo. Dobra djela su samo ona koja Bog zahtijeva, a ne ona koja ljudi traže. Ako netko želi znati što su ta djela, treba slušati Krista koji govori bogatom mladom knezu: "Ako želiš ući u život, drži zapovijedi." (Matej 19,17)

Ove su zapovijedi Deset zapovijedi, a ne crkveni kanoni ili tradicije. Da bismo držali te zapovijedi, potrebna je Božja vjera koja pruža potrebnu moć. Bez Krista su djela mrtva.⁸ Bez djela kao posljedice, vjera

je samo pojava vjere: "Uskladite vjeru i dobra djela, tako da zbroj cijelog kršćanskog života bude sadržan u oba."⁹ Dobra djela su "znak i pečat" da je vjera istinita.¹⁰ Vjera se očituje u ljubavi a ljubav u vršenju zapovijedi.¹¹

Dakle, kršćani žive "pod zakonom, ali bez zakona".¹² "Bez zakona", jer vjernici u Kristu ne mogu biti osuđeni Zakonom; "pod zakonom", jer Zakon ostaje važeći čak i za novorođene kršćane. "Zakon, uistinu, služi točnoj spoznaji grijeha." (Rimljanima 3,20) Preusmjeravanje sebe prema Božjoj volji prosvijetljeno je i pokrenuto Svetim Duhom (Rimljanima 8,4; Hebrejima 8,10).

Ellen G. White isto tako piše da Zakon doista ne može spasiti, ali kad ga Bog utisne u srce, kršćanin bi ga trebao i mogao ispuniti.¹³

Dok se borio s antinominalistima ili protivnicima Zakona iz svojih redova, reformator je žalio što će se mnogi njegovi sljedbenici upuštati samo u "slatko Evanelje" (jeftinu milost), gdje je opravdanje grijeha važnije od opravdanja grešnika. Žalio je što će doći vrijeme kad će ljudi živjeti po vlastitom nahodjenju i govoriti da nema Boga.¹⁴

Bog je pozvao adventiste da upozoravaju na ovu opasnost i mole se za vjernost Božjim zapovijedima.

On nam je dao posebnu poruku, poruku obnove za vraćanje, očuvanje i izvršenje Božjeg zakona. Ellen G. White je to opisala kao "posljednju poruku upozorenja svijetu".

Krščanin živi "pod zakonom, ali bez osude zakona".¹⁵

¹ Joseph Lortz i Erwin Iserloh, *Kleine Reformationsgeschichte* (Freiburg im Breisgau: Herder, 1969.), 25.

² Roland Bainton, *Martin Luther*, 4. izd. (Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1962.), 54,55.

³ *Katechismus der katolischen Kirche* (München: 1993.), § 1494–1498.

⁴ Lortz i Iserloh, 41.

⁵ Martin Luther, 27th thesis, quoted from *Ingetraut Ludolphy, Die 95 Thesen Martin Luthers* (Berlin: Evangelische Verlagsanstalt, 1976.), 23.

⁶ Martin Luther, *Luthers Schriften*: Weimar Edition, Briefe (Stuttgart: Metzler, 2002.), sv. 1, 111.

⁷ Ludolphy, 20.

⁸ Martin Luther, *Luthers Schriften*: Weimar Edition (Stuttgart: Metzler, 2003.), sv. 6, 204,205. Nažalost, Luther se sâm vraćao crkvenoj tradiciji kad je mislio da je u Deset zapovijedi otkrio dijelove koji su ovisni o vremenu u kojem su nastali, opisujući subotu kao židovsku, iako je ustanovljena u redoslijedu stvaranja (Postanak 2,2,3). Istodobno je morao priznati da je štovanje nedjelje i njezinu podrijetlo plod crkvene tradicije. (*Der groÙe Katechismus* [Munich: Siebenstern, 1964.], 37,38)

⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften*: Weimar Edition (Stuttgart: Metzler, 2003.), sv. 12, 289.

¹⁰ Isto, sv. 10/3, 225,226.

¹¹ Heinrich Bornkamm, LUuthers Vorreden zur Bibel (Frankfurt/Main: Insel Verlag, 1983.) 179.

¹² Martin Luther, *Luthers Schriften*: Weimar Edition (Stuttgart: Metzler, 2006.), sv. 39/1, 433.

¹³ Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, 306.

¹⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften*: Weimar Edition (Stuttgart: Metzler, 2003.), sv. 11/2, 117.

¹⁵ Ellen G. White, *Evangelism*, 225.

Za razmišljanje i razgovor

1. Zašto je kršćanima važno poznavati pravilo njihovog ponašanja?

2. Kakvo značenje imaju Božje zapovijedi u našem životu? Kako doživljavamo "slobodu bez zakona" i "slobodu pod zakonom"?

3. Čega se Luther već bojao u svoje vrijeme? Jesu li njegova predviđanja postala istinita? Koja je svrha postojanja adventnog naroda za naše vrijeme?

Dar molitvenog tjedna

Na kraju ovog molitvenog tjedna svatko od nas ima priliku priložiti poseban dar kojim želimo izraziti zahvalnost Bogu jer smo kroz ova štiva doživjeli prisnije zajedništvo s Njim i primili Njegove blagoslove. Pozivamo vas da priložite dar molitvenog tjedna prema dubini vašeg molitvenog iskustva. Neka dobri Bog blagoslov svakoga tko na srcu nosi teret objavljivanja Njegove Radosne vijesti ljudima u svojem okružju i po cijelom vijetu!

"Braćo i sestre, uložite svoj novac u osnivanje kršćanskih misija iz kojih će svjetliti svjetlo istine koje privlači ljude k Bogu. Kad jedna istinski obraćena duša postane Božji suradnik, ona će zadobiti druge za Spasitelja." (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 9, str. 58)

"Svaki novčić koji možete uštedjeti, uložite u nebesku banku." (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 733)

Opravdanje vjerom danas

HANS HEINZ

Kad god se kršćani podsjećaju na biblijski nauk o opravdanju samo vjerom, ljudi doživljavaju budenje, oživljavanje i reformaciju. To je bio slučaj kad se Martin Luther vratio apostolu Pavlu ("Pavao, moj Pavao"), preko crkvene tradicije koja je trajala već više od tisuću godina, i s ovom "vrhunskom tezom"² pokrenuo reformaciju šesnaestog stoljeća.

Dana 24. svibnja 1738. godine, nakon što je John Wesley u ulici Aldersgate u Londonu slušao Lutherov predgovor u Poslanicu Rimljanima, započeo je revitalizirajući pokret u Engleskoj, koji je postao "vladajuće razdoblje engleske povijesti".²

To je također bio slučaj kad je 1888. godine na Generalnoj konferenciji u Minneapolisu započelo novo kristocentrično poglavlje adventističke crkvene povijesti razmatranjem Kristove pravednosti. Kao plod toga zaokreta napisane su mnoge knjige Ellen G. White usmjerene na Krista: *Put Kristu, Misli s Gore blaženstava, Isusove usporedbe i Isusov život*.

S druge strane, vremena u kojima su se kršćani usredotočavali na vlastita postignuća i zasluge uvijek su bila razdoblja pada. Već u drugom stoljeću

nove ere, Pavlovo usredotočenje na pravednost samo vjerom više nije dobro shvaćeno. Tijekom srednjeg vijeka njegovi sljedbenici su bili manjina, a uoči reformacije vladalo je mišljenje da "ako čovjek čini ono što je u vlastitoj moći, Bog će dodati svoju milost". Ova je rečenica zaprepastila Luthera i potaknula ga da u svojem predavanju o Poslanici Rimljanima uzvikne: "Oh, vi ludi!"³

Opravdanje grešnika ili opravdanje Boga?

Ako se uzmu u obzir ove okolnosti u kontekstu sadašnjeg vjerskog života, čini se da su danas malo značajne. U suvremenoj teologiji nauk o opravdanju ima samo podređenu ulogu. On se smatra vremenski ograničenom polemikom protiv židovskog legalizma tijekom apostolskih vremena. Uostalom, pojavljuje se samo u dvije Pavlove poslanice, i stoga je samo od "drugorazredne važnosti" za kršćanski nauk o otkupljenju. To je nauk u nestajanju jer, tako je rečeno, povjesne okolnosti za koje je oblikovan nemaju važnost za današnje vrijeme.

Iznimka od trenutnog nedostatka zanimanja zabilježena je samo u području ekumenske crkvene politike, gdje je Zajednička deklaracija iz 1999. godine između Papinskog vijeća za promicanje kršćanskog jedinstva i

Luteranskog svjetskog saveza tražila "načelni konsenzus" ili dogovor svih o nauku opravdanja, koji je papa Benedikt XVI. ocijenio "prekretnicom na putu prema kršćanskom jedinstvu".⁴ Ipak, od tog je vremena došlo do vrlo slabog odjeka u vezi s tom deklaracijom, jer prema mišljenju mnogih komentatora, govori se samo sličnim riječima, što uvjetuje da se sudionici razumiju drukčije.

Konačno, većina ljudi, najčešće posvjetovljenih, više ne traži "milosrdnog Boga", kao što je to činio Luther, već pita: Postoji li doista taj Bog? Ako postoji, onda bi trebao opravdati sebe za sve patnje i zlo na svijetu!

Naravno, većina svjetovnih ljudi nisu agresivni ateisti. Prevladavajuće stajalište među njima je "praktični ateizam", pri čemu se ne bore protiv Boga, već Ga jednostavno zanemaruju jer bez Njega žive dobro.

Izazov upućen nama

Kako kršćani mogu pristupiti takvim ljudima i podići svijest o Evangelju? Većina ne zna što je grijeh, a kamoli da je to prije svega prekršaj protiv Boga (Psalom 51,5-11). Oni također ne znaju kako se grijeh može oprostiti (1. Ivanova 2,2), a taj dio ispunjenog života sastoji se od mira (Rimljanima 5,1) i nade (Titu 2,11-14) koji se ne mogu naći u ovom svijetu.

Gdje se u svakodnevnom životu vidi učinak teologije?

Iako ljudi nemaju prostora za Boga, oni pate od krivnje na vodoravnoj razini: međuljudski sukobi, društvena i politička nepravda, ratovi među narodima i uništavanje prirode – to je sâm temelj ljudskog postojanja.

Kršćansko i adventističko propovijedanje može se povezati s ovom samosvjesnošću ljudi na nekoliko načina:

Prepoznajemo da je otuđenje među nama i u našem okruženju otuđenje od Darovatelja života i Stvoritelja. Apostolov je zaključak jasan: "Nema razumna; nema nikoga koji traži Boga. Svi su zastranili." (Rimljana 3,11.12)

Naše iskustvo svjedoči o istinitosti tvrdnje Svetog pisma: "Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krvno svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?" (Jeremija 13,23)

Problem leži ne toliko u okolnostima, nego u samom čovječanstvu koje se ne može obuzdati i pronaći rješenje za ovaj svijet. Kao što Isus kaže: "Jer iz srca dolaze zle misli" (Matej 15,19), i Pavao tvrdi da smo "prodani u ropstvo"

(Rimljana 7,14). Grijeh (u jednini, kao uvjet) se konačno okreće od Boga prema stvorenju: mislimo da možemo vladati svojim životom. Ovaj stav dovodi do grijeha (množina, djela grijeha).

Što onda trebamo učiniti?

Jedino rješenje za ovu nedoumicu može se naći u Isusu iz Nazareta, potpunom Čovjeku, čiji život, smrt i uskrsnuće jamče sadašnje i buduće spasenje. On je put do Boga Oca jer je, kao Božji Sin, "otkrivenje Božje" (vidi Ivan 14,6.9).

Ako smo iskreni, prepoznajemo da je ljudska težnja za postizanjem "hrabrog novog svijeta" doista neostvariva. Unatoč velikom tehnološkom napretku – nuklearna energija, istraživanje svemira, digitalno područje bitova i bajtova – taj novi "savršeni svijet" ostaje nedostizan. Grešnici ne mogu stvoriti nešto bez grijeha! "Novu zemlju, gdje prebiva pravednost" (2. Petrova 3,13) može obećati i dati samo Bog. Tada se Kristovi sljedbenici mogu nadati i očekivati.

Sve to pretvara kršćanski nauk o spasenju u bezvremenu i neizostavnu mogućnost za naše bespomoćne i beznadne bližnje. Adventistički kršćani su pozvani propovijedati ovu poruku za naše vrijeme ovome svijetu: Samo "u Kristu" možemo postići mir s Bogom i jedni s drugima; samo Njegova ljubav daje smisao životu i nadu u svijet u kojem vlada pravda! Kao što je Ellen G. White napisala: "Od svih kršćana koji vjeruju, adventisti sedmoga dana trebali bi biti najistaknutiji u uzdizanju Krista pred svijetom."⁵

Zaključimo

Jedino rješenje za ovu nedoumicu može se naći u Isusu iz Nazareta, "potpunom Čovjeku", čiji život, smrt i uskrsnuće jamče sadašnje i buduće spasenje.

¹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004.), sv. 21, 219.

² William Lecky, navod u Julius Roessle, *Johannes Wesley*, 2. izd. (Giessen: Brunnen, 1954.), 24.

³ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2007.), sv. 56, 274.

⁴ ideaSpektrum 46 (studeni 2005.), 12.

⁵ Ellen G. White, *Evangelism*, str. 188.

Za razmišljanje i razgovor

1. Zašto ljudi oko nas tako malo cijene nauk o opravdanju grešnika?
2. Zašto Crkva adventista sedmog dana treba doživjeti oživljavanje? Kakav je naš zadatak u ovim vremenima?
3. Što vam daje povjerenje i nadu u svijet koji vjeruje da se može spasiti, ali se nalazi na rubu bezdana?

Petak

Ljeto koje nikad neće proći

HANS HEINZ

Reformacija šesnaestog stoljeća jedan je od velikih dogadaja u ljudskoj povijesti. Za povjesničare je to epohalna podjela između srednjovjekovnog i suvremenog doba. Za vjerujuće protestante (uključujući adventiste) to je božansko djelovanje. Kršćanstvo je trebalo uskladiti s naukom, življenjem i mjerilom biblijske Riječi, a ne s ljudskim običajima. To je být ovog golemog vjerskog preokreta kojim je završio "mračni srednji vijek". Kao što je Ellen G. White napisala: "[Protestantizam] postavlja načelo da se svako ljudsko učenje treba podčiniti Božjoj riječi."¹

"Jedva čekam da dođe taj posljednji Dan!"²

Ovo važno načelo učinilo je Martina Luthera ne samo reformatorom u vezi s pitanjem kako se osoba opravdava pred Bogom, već i u vezi s obnovom ranokršćanskog stava prema posljednjem Danu (drugom Kristovom dolasku).³

Srednjovjekovni kršćani vjerovali su u drugi Kristov dolazak, ali ovo obećanje bilo je prije svega tema straha i užasa. Bez jamstva spasenja, kraj se pojavljuje kao "dan osvete i

užasa", napisao je srednjovjekovni franjevački redovnik Tomas od Celanoa, kad "Sudac dolazi do stroge mjere pravde". No, Luther je na temelju svojeg proučavanja Biblije donio ranu kršćansku radost u očekivanje kraja, jer je shvatio da je kršćanska nada "bolja nada" (Hebrejima 7,19), "živa nada" (1. Petrova 1,3), i stoga "blažena nada" (Titu 2,13).

Jednostavno se može razumjeti strastvena čežnja za oslobođenjem u Kristu, koju je reformator iskusio u svojem hodu vjerom. Što je Luther bivao stariji, to je jače bivalo i očekivanje oslobođenja. Obećanje Kristovog povratka bilo je za njega "slatka i vesela propovijed". Kad taj dan ne bi došao, kaže reformator, bolje da se nisam niti rodio. Dakle, razumljivo je da je imao samo jednu želju prema Bogu tijekom borbi i žalosti svojega života: "Obećao si taj dan i naše otkupljenje od svega zla. Zato neka dođe taj trenutak, ako to treba biti; i zaustavi svu našu bijedu."⁴

"Imati ... ali ne još"

Kršćaninov život u ovom svijetu, izjavio je Luther, život je nabijen napetostima. Stanje vjernika je "imati", a istodobno "još uvijek nemati", dakle "bit će", ali "još nije". Kršćani već imaju spasenje vjerom, ali ono još uvijek nije konačno ostvareno; oni su već pravedni pred Bogom, ali još

uvijek žive u rascjepkanom svijetu koji se odvaja od Boga. S obzirom na biblijsko načelo "bit će", ali "još nije", možemo razumjeti strast i čežnju s kojom Luther očekuje dan Kristovog povratka. Jer mi koji imamo sigurnost dara spasenja utemeljenog na vjerodostojnoj vjeri u Boga – sve dok ostanemo u Njemu – težimo za tim danom sa žarkom željom i dubokom radošću, kad će se osobno otkupljenje pretvoriti u otkupljenje svih stvorenja. Kao što je Luther rekao: "Pomozi, dragi Gospodine Bože, da blagoslovjeni dan Tvoje svete budućnosti dođe što prije."⁵

Znakovi vremena — "slatka i vedra propovijed"

Nada u Kristov povratak postala je sve snažnija s reformatorovom životnom dobi, jer se često osjećao bespomoćnim u suočavanju s čovječanstvom i svijetom. Postalo mu je jasno da ni knezovi ni pape ne mogu riješiti probleme čovječanstva: "Ovaj svijet je davolsko dijete. ... Ne možeš mu pomoći niti ga poučiti." I: "Nikakvo propovijedanje, vikanje, upozoravanje, prijetnja ili molitva" više ne mogu pomoći. To je "vražja konoba", "izokrenutih Deset zapovijedi" njegova su označa, pa je stoga i ostao "šipila lopova".

Samo Kristov dolazak može pomoći, jer se u svijetu kršćani

Kršćaninov život u ovom svijetu, izjavio je Luther, nabijen je napetostima.

"okružuju mnoštvom đavola". Papa i kraljevi imaju svoju nadu u politici, a ljudi smatraju da su oni njihovi "spasitelji". No, Luther je upozorio da će čekati "pravog Spasitelja" koji je dao sigurno obećanje o svojem povratku.

Kako bi ojačao svoju Crkvu u ovom očekivanju, Krist je ukazao na "zname vremena", uključujući prirodne katastrofe i ratove. Najočitiji znak za Luthera bile su glavne opasnosti njegovog vremena, koje su i danas aktualne: propadanje vjere unutar kršćanstva i sukob između islama i kršćanstva.

S velikom zabrinutošću Luther je promatrao otklizavanje papinske crkve od Evangelijske i valove islamske najezde koja je već preplavila jugoistočnu Europu, a 1529. godine je čak došla pred vrata Beća. No, vrlo jasan znak dolazećeg Suda vidio je i u nezahvalnosti sljedbenika reformacije za svjetlost koju su primili: "Želim proricati protiv Njemačke, ne prema

zvijezdama, nego prema teologiji; navješćujem protiv nje Božji gnjev.

... Samo se molimo, a Boga i Njegovu riječ ne prezirimo!"⁶

Prema Lutheru, svi znakovi se javljaju kako bi potaknuli vjernike i osudili nevjernike. Ovi potonji još uvijek imaju "milost" da se ne brinem o njima, dok bivši vjerojatno u njima mogu vidjeti "Božji gnjev", koji ih neće povrijediti jer Bog čuva svoj narod.

Reformator nije želio raspravljati o tome koliko su se znakovi već ispunili, ali bio je uvjeren da je "većina [znakova] već nastala" i to je bio razlog za kršćane da se raduju, unatoč prirodnim nepogodama i nevoljama. Ova je radost znakovita za prave tumače Biblike, jer su "promatrači zvijezda i proricatelji" – Luther je vjerojatno mislio na astrologe i ezoterike – oni koji govore samo o katastrofama. Samo kršćani razumiju "veselu, slatku riječ ... svojeg otkupljenja" (Luka 21,28). Stoga se

Kristov povratak mora promatrati očima kršćanske nade, a ne očima posvjetovljenog uma.

Luther je smatrao da kršćani moraju "zagrasti kuglu (metak)" i piti "gorku čašu", a poslije će doći "slatkoča". Zato Krist sada poziva svoju obitelj da ustane i da se raduje. Čak i ako većina ljudi nije dobro prihvatala propovijedanje Evangela, "malo stado" će ga shvatiti, raditi će i moliti se imajući Kristov dolazak u vidu, jer, kako je Luther rekao, "dosta je zime, sada želimo da dode lijepo ljeto, i to takvo ljeto koje nikada neće proći."⁷

¹ Ellen G. White, *Velika borba*, 160.

² Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar, Briefe* (Stuttgart: Metzler, 2002.), sv. 9, 175.

³ Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers*, 4. izd. (Gütersloh: Gütersloher Verlagshaus, 1975.), 351.

⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005.), sv. 34/2, 466.

⁵ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Tischreden* (Stuttgart: Metzler, 2000.), sv. 5, br.

⁶ Isto, sv. 3, br. 3711.

⁷ Luther, *Luthers Schriften*, sv. 34/2, 481.

Za razmišljanje i razgovor

1. Kako je Martin Luther procijenio ljudska nastojanja da se spase? Usporedite njegovo razmatranje sa suvremenim razumijevanjima spasenja.

2. Koju je ulogu u Lutherovoj vjeri igrala nada u Kristov drugi dolazak?

3. Koliko je Lutherovo očekivanje konačnih događaja bilo različito od srednjovjekovnog očekivanja?

4. Što znači nada u Kristov drugi dolazak za naš život danas?

Druga subota

Sigurnost spasenja

ELLEN G. WHITE

Izrazito sposobnima i uobičajeno sposobnim ljudima treba biti jasno da nije moguće ništa postići zaslugama nas stvorenja ili nekim Božjim darom koji smo dobili, kako bismo popravili naš položaj pred Bogom. Ako bi vjerom i djelima bilo moguće kupiti dar spasenja za bilo koga, tada bi Stvoritelj bio dužnik prema stvorenju.

Ovdje postoji mogućnost da laž bude prihvaćena kao istina. Ako netko može zasluziti spasenje nečim što može učiniti svojim djelima, onda je u položaju kao i rimokatolik – da vrši pokoru za svoje grijehе. Spasenje bi, prema tome, bilo kao dio duga koji se može odraditi i zaraditi kao plaća. Ako čovjek ne može ničim od svojih dobrih djela zasluziti spasenje, onda ono mora biti u potpunosti po milosti koju prima kao grešnik, jer prima i vjeruje u Isusa. To je u potpunosti besplatan dar. O opravdanju po vjeri ne može se pregovarati. Čim se shvati da zasluge grešnog čovjeka njegovim dobrim djelima nikad ne mogu osigurati vječni život, svaka rasprava prestaje.

U cijelosti milost

Prema svjetlosti koju mi je dao Bog, za mene ovaj važan predmet

zauzima mjesto iznad bilo kojeg drugog pitanja. Opravdanje je u potpunosti po milosti, i ne postiže se bilo kojim djelom koje grešan čovjek može učiniti. Ovaj predmet mi je bio predočen u jasnim crtama: ako bogat čovjek ima novca i posjeda, i od toga prinosi Gospodinu dar, mogu se pojaviti lažne primisli i pokvariti taj prinos, može dolutati misao da je zbog toga zasluzio Božju naklonost, da je Gospodin obvezan pozdraviti ga s posebnom naklonošću zbog njegovog dara.

Bilo je premalo obrazovanja s jasnim spoznajama o ovom predmetu. Gospodin je posudio čovjeku svoja dobra s povjerenjem; to su sredstva koja On zahtijeva da se predaju Njemu kad Njegova providnost to označi i ostvarenje Njegovog zahtjeva to zatraži. Gospodin je dao razum. Dao je zdravlje i sposobnost prikupljanja zemaljske dobiti. On je stvorio sva dobra na Zemlji. On pokazuje svoju božansku moć da razvije sva ta bogatstva. Ona su Njegov plod s Njegove njive. Dao je sunce, oblake i pljuskove kiše kako bi bujalo raslinje.

Kao Božji zaposleni služe koji ste se okupili na Njegovoј žetvi, iskoristite ono što prema svojim željama trebate, ali na razborit način, i odgovorite kad Bog uputi poziv. Možeš reći s Davidom: "Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi." (1. Ljetopisa 29,14) Dakle, stvorena bića

se ne mogu zadovoljavati zaslugama vraćanja Gospodinu Njegovog, jer je to uvijek bilo Njegov posjed koji treba koristiti onako kako to On u svojoj providnosti bude usmjerio.

Izgubljena Božja naklonost

U pobuni i otpadništvu čovjek je izgubio Božju naklonost; ne svoja prava, jer više nije mogao imati nikakvu vrijednost. Zato je Bog uložio svojeg dragog Sina za otkup čovjeka. Ovo se mora shvatiti. On je izgubio one prednosti koje je Bog u svojem milosrdju predstavio kao besplatan dar, blago dano s povjerenjem, koje će se upotrijebiti za unapređenje Njegovog djela i za Njegovu slavu, da bi koristilo bićima koja je stvorio. U trenutku kad je Božje stvorenje odbilo poslušnost zakonima Božjega kraljevstva, ono je postalo nevjerno prema Božjoj vladavini i učinilo se posve nedostojnim za sve blagoslove koje mu je Bog pripremio.

To je bio položaj ljudske vrste nakon što se čovjek odvojio od Boga zbog prijestupa. Zatim više nije imao pravo na dah zraka, zrake sunca ili čestice hrane. A razlog zbog kojeg čovjek nije bio uništen bio je taj što ga je Bog toliko volio da je darom svojeg dragog Sina primio kaznu za njegov prijestup. Krist je predložio da postane čovjekov Jamac i Zamjena; taj bi čovjek po neusporedivoj milosti

trebao imati još jedno sudjenje – drugo probno vrijeme – imati iskustvo Adama i Eve kao upozorenje da ne prekrši Božji zakon kao što su oni učinili. I koliko god da čovjek uživa u Božjem blagoslovu u daru sunčeve svjetlosti i daru hrane, mora se osjećati dužnim klanjati se pred Bogom u zahvalnom priznanju da sve dolazi od Njega. Što god se vratilo Njemu, samo je Njegovo vlastito, jer je On to i dao.

Čovjek je prekršio Božji zakon, a kroz Otkupitelja su dana nova i svježa obećanja na drukčijoj osnovi. Svi blagoslovi moraju doći kroz Posrednika. Sada se svaki član ljudske obitelji daje u Kristove ruke, i sve što posjedujemo u ovom sadašnjem životu i blagoslov budućeg života – bilo da je to dar novca, kuća, zemljišta, snage razmišljanja, fizičke snage, ili umni darovi – dano nam je u posjed kao Božja blaga za vjerno trošenje za dobrobit čovjeka. Svaki je dar ukrašen križem i nosi sliku i natpis Isusa Krista. Sve dolazi od Boga. Od najmanjih prednosti do najvećeg blagoslova, sve prolazi kroz jedan protočnik – nadljudsko posredovanje poprskano krvlju, kojemu je vrijednost iznad svake procjene, jer je bio Božji život u Njegovom Sinu.

Duša ne može dati Bogu ništa što već nije primila. Imajte to na umu: "Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi." (1. Ljetopisa 29,14) To se mora istaknuti pred ljudima kamo god idemo – da ništa ne posjedujemo, da ne možemo ponuditi ništa vrijedno, u poslu ili u vjeri, što već nismo primili od Boga i na što On može uvijek staviti svoju ruku i reći: "To su moji darovi i blagoslovi koje sam vam povjerio, ali ne da obogatite sebe, nego za mudar napredak u korist ovoga svijeta."

Sve je Božje

Stvaranje pripada Bogu. Gospodin je mogao, zanemarujući čovjeka, odmah zaustaviti njegov dah. Sve što čovjek jest i sve što ima ovisi o Bogu. Cijeli svijet je Božji. Kuće koje je čovjek osobno stekao i što god da je vrijedno ili sjajno priskrbio, svega je toga vlasnik Bog. Sve je to Njegov dar i treba biti vraćeno Bogu kako bi pomagalo u izgradnji čovjekovog srca. Na Božji oltar mogu biti postavljeni

najljepši prinosi, a ljudi trebaju slaviti, uzvisivati i hvaliti Darivatelja zbog Njegove darežljivosti. Darežljivosti u čemu? "Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi." (1. Ljetopisa 29,14).

Niti jedno ljudsko djelo ne može zaslužiti Božju ljubav koja prašta, već će Božja ljubav koja prožima dušu voditi čovjeka da uvijek čini ono što je Bogu ugodno, što bi on trebao činiti s užitkom. Bog je to učinio samo zato da čovjek može izvršiti dužnost koja se od njega traži.

Božji andeli na Nebu, koji nikada nisu pali, neprestano vrše Njegovu volju. U svemu što oni rade zauzeti poslovima milosrda našem svijetu – zaštitom, vodenjem i čuvanjem Božjeg djela kroz vjekove, i pravednika i nepravednika – oni mogu iskreno reći: "Od tebe je sve, i iz tvojih ruku primivši, dali smo tebi." Kad bi ljudsko oko moglo vidjeti službu andela! Kad bi mašta mogla shvatiti i zadržati se na bogatom, slavnom služenju Božjih andela i sukobima u kojima se bave s ljudima kako bi ih zaštitali, vodili, pobijedili i odvlačili ih od Sotonine zamke! Koliko bi drukčije bilo ljudsko ponašanje i vjerski osjećaj! ...

Nadnaravna snaga za nadnaravna djela

Razlog zašto mnogi ne uspijevaju biti uspješni radnici jest što djeluju kao da Bog ovisi o njima i predlažu Bogu što da izabere i radi s njima, umjesto da ovise o Bogu.

Oni odlaze izvan domašaja nadnaravne moći i ne uspijevaju u nadnaravnom poslu. Oni su uvijek ovisni o vlastitoj moći i ljudskoj moći svoje braće. Oni su skučeni u prosudbi i uvijek sude po svojem konačnom ljudskom shvaćanju. Oni se trebaju podići, a nemaju snage odozgo. Bog nam daje tijelo, snagu uma, vrijeme i priliku za rad. Potrebno je da se sve stavi na provjeru. Ljudsko i božansko mogu u zajednici obaviti posao koji traje kao vječnost. Kad ljudi misle da je Gospodin pogriješio u njihovim pojedinačnim slučajevima, oni određuju svoj vlastiti posao i susreću se s razočaranjem.

"Da, milošću ste spašeni – po vjeri; to ne dolazi od vas; to je dar Božji." (Efezanima 2,8) Evo istine koja će razotkriti temu vašem umu ako ga

ne zatvorite za zrake svjetlosti. Vječni život je beskonačni dar. To ga stavlja izvan mogućnosti da ga zaslužimo, jer je beskonačan. To mora nužno biti dar. Kao dar, mora biti primljen vjerom, a zahvalnost i hvale za to treba uputiti Bogu. Čvrsta vjera neće nikoga odvesti u fanatizam ili djelovati poput lijenog sluge. To što vodi ljudе da gledaju na sebe umjesto na Isusa, mahnita je moć Sotone. Ako slava Gospodnja postaje naša nagrada, Kristova pravednost mora ići pred nama. Ako vršimo Božju volju, možemo primiti velike blagoslove kao Božji dar, ali ne zbog bilo kakve zasluge u nama; ona nema nikakvu vrijednost. Izvršavajte Kristovo djelo i slavit ćete Boga i pobijediti više od osvajača; kroz Njega koji nas je ljubio i dao svoj život za nas, da možemo imati život i spasenje u Isusu Kristu.

Članak iz knjige *Faith and Works* (Vjera i djela), str. 19–28.

Adventisti sedmog dana vjeruju da je Ellen G. White (1827.–1915.) tijekom sedamdeset godina svoje javne službe očitovala biblijski dar proroštva.

Za razmišljanje i razgovor

1. Kako se vjera i djela odnose na božansku milost i otkupljenje?
2. Kako možemo doživjeti sigurnost spasenja?
3. Što možemo donijeti Bogu kad prihvativimo Njegov poziv milosti? Što možemo učiniti za Boga kad se predamo toj milosti?

Molitveni tjedan za djecu

Istina o Bogu

PRVA SUBOTA

Riječi u srcu

*"Svako je
Pismo od
Boga
nadahnuto i
korisno za
pouku, za
karanje, za
popravljanje i
odgajanje u
pravednosti."*

**(2. Timoteju
3,16)**

Zabrinuti dječak

“Vrijeme je za obiteljsko bogoslužje!” pozvao je otac. “Donesite svoje Biblije.”

Luka, Maja i Josip ponijeli su svoje Biblije. Nakon molitve otac ih je upitao: “Znate li da je postojalo vrijeme kad ljudi nisu imali Biblije u svojim domovima?”

“Je li to zbog toga što nisu imali novca za kupnju Biblija?” upitao je Josip.

“Biblije i druge knjige bile su vrlo skupe jer su ih pisali rukom.” objasnila je majka. “Biblije su tada bile pisane na latinskom jeziku, a većina ljudi nije razumjela strane jezike.”

“Pa kako su učili o Isusu?” upitala je Maja.

“Svećenik bi im pričao događaje iz Biblije u crkvi.” objasnio je otac. “Ali neki su ljudi govorili da je Bog ljutit i da se želi osvetiti ljudima. Luka, molim te, pročitaj Psalm 11,7.”

Luka je pročitao: “Gospodin čini ono što je u redu i voli pravdu.” [prema prijevodu Tommyja Nelsona, *International Children's Bible*, ICB]

“Ovaj redak nam govori da je Bog uvijek u pravu. On nikada ne kaže, ne misli, niti čini ništa što bi bilo pogrešno.” objasnio je otac.

“U Edenskom vrtu Sotona je lagao Evi, i ona mu je povjerovala.” rekao je Josip. “Nije imala povjerenja u ono što je Bog rekao.”

Primjeni

Kad misliš o Bogu, koje slike vidiš u svojem umu i što sve zamišljaš? Nacrtaj ili naslikaj sliku i pokaži je obitelji.

Pisci ovih štava za djecu su dr. Gary Wagner, propovjednik i pisac koji služi u Konferenciji New York, te njegova supruga Deene Bartel-Wagner, dužnosnica za kapelansku službu pri Generalnoj konferenciji. Oni zajedno željno očekuju skri povratak svojega Spasitelja.

“Bog je htio biti sa svim svojim prijateljima na Zemlji”, nastavio je otac. “Ali, kako se Zemlja počela sve više naseljavati, neki su ljudi počeli prenositi Sotoninu priču o tome da je Bog ljutit i nezgodan.”

“Martin Luther, dječak koji je živio u Njemačkoj, čuo je ovakva pričanja o nemilosrdnom Bogu i bio je siguran da je Bog ljut i na njega. Zato je pokušao živjeti savršenim životom.” nastavila je majka. “Naučio je latinski jezik i studirao je kako bi postao odvjetnik. Jednog dana, za vrijeme strašne oluje, mladi Martin se zavjetovao da će ubuduće raditi za Boga. Postao je svećenik i još je više proučavao Bibliju. No, to ga još uvijek nije učinilo sretnijim. Još uvijek je vjerovao da mora živjeti savršenim životom. Što je napornije pokušavao, to je postajao jadniji.”

“Ako je mladi Luther volio Isusa, zašto je bio toliko nesretan?” upitala je Maja.

“O tome ćemo više razgovarati sutra na našem obiteljskom bogoslužju.” najavio je zanimljivi razgovor otac. ■

Razmisli

Kad ne bismo imali Bibliju, kako bismo se mogli sjetiti onoga što Bog želi da znamo o Njemu?

NEDJELJA

Riječi u srcu

*"Pravedan si,
Jahve, i pravi
su sudovi
tvoji."*

*(Psalam
119,137)*

Božji plan spašavanja

Luka je jedva čekao da dode vrijeme obiteljskog bogoslužja. Htio je čuti više o životu Martina Luthera.

Nakon što se sestrica Maja molila, otac je objasnio da se grijeh dogada zbog neposlušnosti i odvajanja ljudi od Boga. Također je podsjetio obitelj kako Sotona želi da ljudi vjeruju da je Bog ljutito i strogo Biće. Mladi Martin Luther je u to vjerovao i uvijek je pokušavao samostalno postići da živi savršenim životom.

"Jednog dana dok je Martin čitao Poslanicu Rimljana, nešto je promijenilo njegov život", rekao je otac. "Hajde, Luka, pročitaj Rimljana 1,16.17."

"Uistinu, ja se ne stidim Evandelja, jer je ovo sila Božja za spasenje svakomu vjerniku. ... Jer u njemu se očituje pravednost Božja, iz

vjere u vjeru, kao što stoji pisano: 'Pravednik će živjeti od vjere.'

"Evangelje ili Radosna vijest pokazuje kako Bog čini ljudе pravednima. Božji način stvaranja ljudi počinje i završava vjerom. Kao što kaže Pismo, 'osoba koja je opravdana pred Bogom po vjeri, živjet će vječno.' [International Children's Bible]"

Luka je upitao: "Nije li Radosna vijest izvještaj o Isusu i Njegovom životu?"

"Tako je!" podržao ga je otac.

"Apostol Pavao kaže da ako ljudi vjeruju u to da je Isus umro, Bog ih može spasiti." rekao je Luka. "Nisam siguran što zapravo znači 'opravdan'."

"To znači da osobu koja je opravdana, Bog ni za što ne krivi." rekao je otac. "Redak u Rimljana 3,10 kaže da nema niti jednog bezgrešnog ljudskog bića. Bog je jedini koji je uvijek u pravu. Luther je shvatio da Poslanica Rimljana u 1. poglavju govori da je Bog imao plan spasenja ljudi od grijeha. Kad je Isus umro na križu, to je zapravo bio dio tog plana. Moramo imati vjeru da će i nas spasiti."

"Luther je tada to počeo govoriti i drugim ljudima." rekla je majka. "Čak je napravio popis od 95 izjava o tome i prikovoao ih na vrata crkve u Wittenbergu u Njemačkoj. Tada su i drugi shvatili kako Bog želi da se pouzdaju u Njegov plan."

"U to vrijeme je čovjek po imenu Johannes Gutenberg izumio tiskarski stroj koji se mogao koristiti za tiskanje Biblije." nastavio je otac. "Stručnjaci su počeli prevoditi Bibliju na engleski, njemački i na druge narodne jezike. Uskoro su mnogi ljudi mogli čitati i posjedovati vlastite Biblije."

"Ja odlučujem da će svakodnevno proučavati svoju Bibliju!" rekao je Luka.

Što si ti odlučio ili odlučila? ■

Razmisli

Misliš li da je trebalo hrabrosti da Martin Luther pribije svoj popis izjava na vrata vitemberške crkve?

Primijeni

Pronađi na zemljovidu grad Wittenberg u Njemačkoj.
Napiši popis razloga zbog kojih želiš drugima govoriti o Bogu.

Riječi u srcu

"Postoji samo jedan način na koji ljudi mogu doći do Boga. To je preko Isusa Krista"

(1. Timoteju 2,5 — International Children's Bible)

PONEDJELJAK

Uhvatimo se za Isusovu ruku

Luka i njegova obitelj otvorili su vrata dvorišnog spremišta i počeli iznositi različiti alat. Prošle noći je jak vjetar izazvao veliku štetu. Maja i Josip su počeli skupljati grane po dvorištu. Luka je pomagao ocu, koji je postavljao ljestve pored kuće. Otac je čistio grančice koje je oluja nabacala na krov kuće i u žljebove.

Otar se popeo na ljestve i sve do krova.

“Visoko si se popeo, tata!” rekao je Luka.
“Pazi da ne padneš.”

Otar je brzo sputstio sve polomljene grane s krova. Zatim se vratio na ljestve i pogledao Luku.

“Ove ljestve me podsjećaju na naše razgovore.” rekao je otac.

“Kakve veze mogu imati ljestve s grijehom i pravednošću?” upitao je Luka.

“Dodite ovamo, mama, Maja i Josipe!” pozvao je otac.

Kad su se svи okupili, otac je rekao:

“Jučer smo proučavali o grijehu koji nas razdvaja od Boga. Ove ljestve su me potaknule na razmišljanje o Isusu, Njegovoj smrti i što sve to znači za nas. Čak i ako se istegnemo koliko možemo i ispružimo ruke, ne možemo dosegnuti Boga. Kad su Adam i Eva sagriješili, stvorili su veliki razmak između sebe i Boga.”

“Ali Bog je poslao Isusa da umre za naše grijhe.” rekla je Maja. “Nije li to riješilo tu razdaljinu?”

“Tako je!” rekao je otac. “Isus je postao Posrednik između Boga i svakoga od nas.”

“Mama, hoćeš li se popeti do sredine ljestava?” zamolio je otac. “Nakon što je Isus živio bez grijeha, umro je i ponovno ustao; uklonio je taj razmak između nas i Boga. Ako sada ispružim ruku do mame, i ona pruži ruku meni, ruke bi nam se mogle dotaknuti. Sada, ti Luka, kreni s dna ljestava i dodi do mame.”

Luka se pažljivim penjanjem po ljestvama približio i pružio ruku majci.

“Kad prihvativmo Isusa, krećemo prema Njemu i pružamo ruke. I On pruža ruku nama, ali svojom drugom rukom ne pušta Boga.” nastavio je otac. “On je veza između nas i Boga.” ■

Razmisli

Što bi se dogodilo da Isus ne pruža svoju ruku prema nama i prema Bogu?

Primijeni

Luka i njegovi roditelji ispružili su ruke kako bi pokazali da je Isus Posrednik između ljudi i Boga. Pokušaj ovo sa svojom obitelji.

UTORAK

Riječi u srcu

**“Za naše
grijeha
probodoše
njega, za
opaćine naše
njega
satrješe. Na
njega pade
kazna — radi
našeg mira,
njegove nas
rane
iscijeliše.”**

(Izaja 53,5)

Pranje prljavštine

Luka, Maja i Josip radili su u obiteljskom vrtu. Okopavali su povrće i potom se zabavljali u cvjetnjaku kad ih je majka pozvala da uđu u kuću.

“Želim vam nešto pokazati.” rekla je.

Djeca su požurila i oprala ruke. Ušla su u kuhinju. Majka je stajala za stolom s dvije vase bijelog cvijeća.

“Kad sam stavila cvijeće u vase, počela sam razmišljati o našem vremenu obiteljskog bogoslužja”, rekla je majka. “Govorili smo o tome kako nas Isusova smrt opravdava pred Bogom. Ovi cvjetovi su me podsjetili na ono što se dogada nakon što smo opravdani. Staviti će malo boje u vodu jedne vase. Vidite kako voda mijenja boju?”

“Voda postaje crvena.” uočio je Josip.

“Tako je!” rekla je majka. “Crvena voda podsjeća na Isusovu krv, a bijeli cvijet je naš život. Promatrajte cvijet i gledajte što se dogada. Znamo da je Isus, kad je umro, prolio svoju krv za nas.”

Majka je dalje objasnila:

“Još jedna riječ za Isusovo umiranje i proljevanje Njegove krvi za nas je *pomirenje*. To znači da Isusova krv uklanja naš grijeh i čini nas duhovno čistima. Dok ne prihvativmo Isusa i Njegovu smrt, naš životi su prljavi, baš kao što su bile vaše ruke prije nego što ste ih oprali.”

“Gledajte, bijele latice postaju crvene!”
uzbudovalo je primjetio Luka.

“Crvena boja iz vode dospijeva u cvjetne latice pomoću sićušnih cijevi ili kapilara.” objasnila je majka. “Naši su životi takvi kad prihvativmo Isusa i slijedimo Ga. Mi se počinjemo mijenjati i postajemo drukčiji u načinu na koji postupamo s drugim ljudima. Kad Ga molimo da nam pomogne reći i činiti ono što je ispravno, možemo prevladati ono loše što nam se dogada da činimo.”

Majka je dodala:

“Isusov život teče u naš, baš kao što je obojena voda učinila bijeli cvijet crvenim.”

“Volim Isusa i želim biti promijenjen!” zaključio je Luka.

“I ja!” rekla je Maja.

“I ja, i ja!” rekao je Josip. ■

Razmisli

Kako možeš biti poput cvijeta iz današnje priče i pustiti da Isus napuni tvoj život?

Primijeni

Isusova krv pere naše grijeha i ponovno stvara naš život.
Svakodnevno prati što se događa u tvojem životu.

Riječi u srcu

**“Svi su oni
koje vodi
Božji Duh
sinovi i kćeri
Božje.”**

**(Rimljanima
8,14 —
International
Children’s
Bible)**

SRIJEDA

Tko te tapše po ramenu?

Nakon škole toga dana, Lukin novi prijatelj Boris htio je s njim igrati video igrice. Luka nije bio raspoložen pitati roditelje za dopuštenje da ide s Borisom. Već je znao što će majka i otac reći.

“Dobar dan, mama. Mogu li otići do Borisa?” ipak je upitao dok je spuštao školsku torbu pokraj vrata.

Kad ga je Boris zamolio da dođe i igra s njim video igrice, Luki je bilo neugodno reći da mu roditelji ne dopuštaju igrati video igrice.

“Jesu li njegovi roditelji kod kuće?” upitala je majka. “Što ćete zapravo činiti dok ste tamo?”

Majka je postavila baš ta dva pitanja kojih se najviše bojao.

“Ne znam jesu li mu roditelji kod kuće.” priznao je Luka. “Boris se želi družiti sa mnom i igrati se video igrice.”

Kad se Boris pridružio razredu prije šest tjedana, Luka ga je pozvao da s njim sjedne tijekom toplog obroka. Boris se činio zanimljivim dječakom, ali izgovorio je neke riječi zbog kojih je Luki bilo neugodno.

“Drago mi je što se trudiš da se Boris osjeća kao dio vašeg razreda.” rekla je majka. “Važno je da prema svima dobro postupamo. Ali znaš da ti ne dopuštamo igrati video igrice ako ih prvo ne provjerimo.”

Tišina je napunila sobu dok je majka čekala da Luka odgovori.

“Boris je novi u razredu i nema mnogo prijatelja. Želim pokušati doprijeti do njega. Ali ponekad čini i kaže nešto zbog čega se osjećam neugodno.” priznao je Luka.

“Kad se zbog nečega što znaš da je pogrešno osjećaš neugodno, to ti govori Sveti Duh.” objasnila je majka. “Sjećaš li se kad smo

razgovarali o tome da Isus treba svakog dana preuzeti naše živote?”

“Da, i molim se za to svakog jutra.” odgovorio je Luka.

“Isus odgovara na tvoje molitve slanjem Svetoga Duha.” rekla je majka. “Posao je Svetoga Duha da nam pomogne razmišljati o onome što radimo i jesmo li u pravu ili u krivu.”

Nastavila je:

“Tražio si da Isus bude dio tvojega života. Sveti Duh ti želi pomoći da napraviš pravi izbor. Kad Mu dopustiš da radi u tvojem životu, drugi će Ga moći vidjeti.”

Majka je zastala, a onda upitala Luku:

“I, što ćeš sad učiniti?”

“Mislim da će nazvati Borisa i vidjeti može li doći k nama.” rekao je Luka. “Trebam pomoći u izgradnji svoje dvorišne utvrde!” ■

Razmisli

**Ako ne vidimo Svetoga Duha, kako
znamo da je s nama?**

Primijeni

Zamotaj se u pokrivač i zamisli da je to Sveti Duh koji te je obgrlio. Kako se osjećaš?

ČETVRTAK

Riječi u srcu

**“Dat ču vam
novo srce,
nov duh
udahnut ču u
vas! Izvadit ču
iz tijela
vašega srce
kameno i dat
ču vam srce
od mesa.”**

**(Ezekiel
36,26)**

Moje srce je puno radosti! Sretan sam!

Luka je bacio pogled na putne torbe poslagane pored vrata. Ispunilo ga je uzbuđenje jer je znao da će za samo nekoliko sati vidjeti djeda i baku.

Tijekom putovanja Luka je razmišljaо o djedu i baki. Djed uvijek priča zanimljive priče, a baka kuha i peče ukusna jela. Dok je razmišljaо o njima, Luku su preplavili topli osjećaji. A onda je zaspao...

“Hej, spavalice!”

Luka je protrljao oči.

“Hoćeš li spavati sve vrijeme ovog posjeta?” ponovio je glas.

“Djede!” viknuo je Luka od veselja. “Valjda sam zaspao na putu.”

Luka je jednom rukom uhvatio torbu, a drugom djeda. Zajedno su ušli u kuću. Osjetio se miris svježe pečenog kruha.

Dok su jeli večernji obrok, svatko je ispričao poneku dogodovštinu iz života. Uskoro je obrok završio, i bilo je vrijeme za večernje bogoslužje.

Djed se molio na početku.

“Večeras bih želio da svatko ispriča ponešto za što je zahvalan Bogu.” predložio je djed. “Josipe, počinjemo s tvojom pričom.”

Došao je red i na Luku.

Primijeni

Pomiješaj četiri žlice bijelog octa s jednom žličicom jodirane soli. Namoči nekoliko kovanica u smjesu na nekoliko minuta. Izvadi ih iz otopine i osuši. Što se dogodilo s kovanicama?

“Zahvalan sam što imam obitelj koja je tako sretna.” rekao je Luka. “Neki od mojih prijatelja imaju obitelji u kojima se sve vrijeme međusobno svadaju i čak tuku. Drago mi je što u mojoj obitelji toga nema.”

Kad je Luka pogledao u djeda, vidio je suze u njegovim očima.

“Toliko mi znači ovo što si rekao!”
pohvalio ga je djed. “Vidiš, nekad sam i ja bio samo jedan od loših ljudi.”

Luka je bio jako iznenaden. Nije moguće da je djed bio loš. Pa on je jedan od najdražih ljudi koje je Luka ikad upoznao.

Baka je potvrdila: “Da, prije mnogo godina djed je bio jako loš.”

Djed je pogledao u daljinu i podsjetio se na nešto što je bilo jako davno.

“Baka je u pravu. Nisam vladao samim sobom.” rekao je tihim glasom. “To je bilo prije nego što sam prihvatio Isusa u svoje srce. Kad sam priznao svoje grijeha Njemu, tražio sam Ga da me promijeni i ukloni ono što je loše u mojoj srcu. Svakog sam se dana molio da mi Isus pomogne da sve držim pod nadzorom.”

Nastavio je:

“Nekoliko dana sam uspijevao. Tada bih zahvalio Isusu što mi je pomogao. Nekih dana sam bio jako ljutit. Tada bih se morao moliti Bogu da mi opet oprosti. S Božjom pomoću konačno sam pobijedio loše crte svoje naravi.”

“Sjajno!” rekao je Luka. “Naučili smo što je to plod Duha – poput mira, ljubaznosti, radosti i samosvladavanja. Mislim da imaš plod Duha, djede!”

Djed se nasmijeo.:

“Tako je, Luka. Kad prihvatimo Isusa i priznamo svoje grijehu, naši se životi polako mijenjaju.” ■

Razmisli

Što je u tvojem životu potrebno da ti Isus pomogne da se promijeniš?

Riječi u srcu

"Podite za mnom i učiniti vas ribarima ljudi."
(Matej 4,19)

PETAK

Što da kažem prijateljima?

Padala je kiša, pa se zajednički ručak umjesto u parku morao održati u kući.

Gospodin Jurić je došao i stao kraj Luke.

“Razočaran sam što ne možemo ići u park i u prirodu”, rekao je. “Park je odlično mjesto za ručak i pronalaženje ljudi kojima možemo svjedočiti.”

“Vi nalazite ljude u parku i svjedočite im? Kako to činite?” upitao je Luka.

“Ponekad tražim osobu koja izgleda tužno.” objasnio je gospodin Jurić. “U takvom slučaju se nasmiješim i kažem joj da se nadam da ima dobar dan. Ponekad razgovaramo o tome što ljudima smeta. Slušam ih, a onda ih pitam mogu li se pomoliti za njih.”

Gospodin Jurić je dodao:

“U školi biste mogli raditi isto. Siguran sam da se neki učenici bore s različitim poteškoćama”

“Znam za neke od njih, ali nikad nisam siguran što bih trebao reći.” priznao je Luka. “Volio bih svojim prijateljima u školi reći o Isusu, ali mi ponekad nedostaju odgovarajuće riječi. To mi je stvarno neugodno.”

“Imam upravo ono što trebaš, a to možeš načiniti i sâm.” predložio je gospodin Jurić.

Iz džepa je izvadio malenu knjižicu i predao je Luki. Knjiga je imala zelene korice. Unutra su bile prazne stranice u različitim bojama: crne, crvene, bijele i žute.

“Kako bi mi knjiga bez riječi mogla pomoći da se sjetim što da kažem?” upitao je Luka.

“Boje će ti pomoći.” objasnio je gospodin Jurić. “Crna nas podsjeća da smo grešnici koji čine mnogo toga pogrešnog. To je ono što je naš život u grijehu.”

Okrenuo je crvenu stranicu:

“Crvena boja nas podsjeća da je Isus umro na križu i prolio svoju krv za nas.”

Sljedeća je stranica bila bijela.

“Bijelo znači da su naši grijesi oprani!” uskliknuo je Luka.

“Evo najboljih žutih obećanja da možemo živjeti s Isusom zauvijek! A što znači zelena boja na koricama?” pitao je gospodin Jurić.

“Zelena boja obično predstavlja nešto što raste.” rekao je Luka.

“Tako je!” uskliknuo je gospodin Jurić.

“Kad prihvativmo Isusa, moramo rasti u našem novom životu. To činimo čitajući Bibliju, govoreći drugima o Isusu i provodeći vrijeme u zajedništvu s drugim vjernicima.

Imam nešto platna i papira u boji. Želiš li da nakon ručka napravimo novu knjižicu za svjedočenje?”

“Želim!” rekao je Luka s osmijehom. “Ne mogu više čekati, jedva čekam da ovo pokažem svojim prijateljima u školi!” ■

Razmisli

Kako možeš prevladati strah i pokazivati svoju knjigu bez slova, koristeći je za svjedočenje – živim riječima?

Knjižica svjedočenja

Pripremi crni, crveni, bijeli i žuti papir (širine oko 15 cm, visine 10 cm), te zeleni (širine 30 cm i visine 10 cm).

Složi papire u boji po ovom redu: crna, crvena, bijela i žuta.

Zeleni papir upotrijebi kao korice. Probuši rupu u gornjem i donjem dijelu s lijeve strane (oko 2 cm od gornje i donje strane) i zaveži ukrasnom vrpcem ili špagicom. Dobio si vlastitu knjižicu s listovima u boji, ali bez ijednog slova.

Ako imaš zeleno platno, možeš iglom u gornjem i donjem dijelu provući konac i zaštititi svoju knjigu.

Primjeni

Napravi vlastitu knjižicu svjedočenja. Možeš koristiti obojene papire i zeleno platno. Trebat će ti kolaž papir, kakvog možeš nabaviti u knjižarama, i platno u boji.

DRUGA SUBOTA

Riječi u srcu

"Kada dođe Krist, naš Pastir, dobit ćete krunu. Ta će kruna biti slavna i nikada neće izgubiti svoju ljepotu"

(1. Petrova 5,4 — International Children's Bible)

Najbolja obiteljska okupljanja

"Tako sam uzbudena, ne mogu čekati mirno!" uzviknula je Maja cupkajući po podu. "Ujak Jakov i teta Marija će uskoro biti ovdje. Konačno ću opet vidjeti Božidara!"

I Luka je bio uzbuden:

"Darko, Tomislav i ja ćemo se moći zajedno igrati!" rekao je. "Bit će toliko zabavno!"

Nestrpljivo su čekali da im stignu tetka, stric i rođaci, ali činilo se kao da je vrijeme stalo. Konačno se začulo trubljenje automobila na kolnom prilazu kući.

Maja je otvorila vrata čim je ujak Jakov pokucao.

"Mislili smo da nikada nećete doći." rekla je Maja pozdravljajući ih.

Svatko se udobno smjestio, a majka je natočila čaše svježe vode s limunom. Uskoro je pitala treba li netko još soka.

"Volio bih još jednu čašu, molim te. Putovanje je bilo dugo, a ovo hladno piće mi godi." rekao je ujak Jakov. "Obiteljsko okupljanje čini duga putovanja vrijednima."

"Želio bih da ovdje ostanete zauvijek!" rekao je Luka.

"Ne bi li to bilo lijepo!?" uskliknula je tetka Marija.

Luka se zamislio na trenutak, a zatim rekao:

"Jednog dana imat ćemo obiteljsko okupljanje koje nikada neće završiti."

"Tako je!" složio se otac. "Ne mogu čekati!" Svi su složno klimali glavama.

"Trebali ste vidjeti Luku i Maju prije nego što ste stigli." napomenula je majka. "Svakih nekoliko minuta trčali su do prozora da pogledaju jeste li stigli. Bio je to dobar podsjetnik na to kako bismo trebali paziti na drugi Isusov dolazak."

"Nismo se pripremali samo danas. Majka je sve vrijeme uredivala stan, kuhala i pekla. Rekla je da želi biti spremna kad stignete." objasnila je Maja.

"To me podsjeća na redak iz Biblije koji sam pročitao ovog tjedna." rekao je Jakov. "U 1. Korinćanima 16,13 kaže: 'Budite oprezni. Nastavite snažno u vjeri. Imajte hrabrosti i budite jaki.'"

Sljedećih nekoliko dana djeca su uredivala i istraživala dvorište, igrala se i zajedno se molila i proučavala Bibliju. Obitelji su pjevale okupljene oko piganina. Kao nešto posebno, svi su otišli na obližnje jezero na piknik i kupanje.

Ubrzo je obiteljsko okupljanje završilo.

Dok su gosti ulazili u automobil, Maja nije mogla suzdržati suze.

"Bilo nam je tako lijepo!" rekla je. "Voljela bih da ne morate ići."

Ujak Jakov ju je tješio:

"Tužni su rastanci, ali opet ćemo se vidjeti. Ne zaboravite paziti i čvrsto se držati. Svi želimo biti spremni kad Isus dođe. Tada će početi najbolji i beskrajni obiteljski susret s Isusom."

Razmisli

Imaš li ikada osjećaj da nas Isus nikada neće odvesti kući na Nebo? Što možeš učiniti kako bi ti pomoglo zadržati oduševljenje u čekanju drugog Isusovog dolaska?

Primjeni

Nacrtaj svoju obitelj za koju želiš da dođe na to okupljanje. Znaju li svi ti ljudi tko je Isus i da se uskoro vraća? Ako ne znaju, pozovi ih na zajedničko druženje.

